

No: 1

Language: **Farsi**

کردها حق دارند خواستار حمایت بین‌المللی گردند

انتشارات مرکز تحقیقات شرق

ناوهندی توئزینه‌وهی روژهلات
بۆ توئزینه‌وهی هه‌ریمی و جیهانی
۱۳۹۰ - ۲۰۱۱

■ عنوان کتابچه: کردها حق دارند ، خواستارحمایت بین‌المللی گردند

■ شماره‌ی کتابچه : ۱

■ زبان: فارسی

■ تهیه کننده : مرکز تحقیقات شرق

■ نوع کتابچه : مطالب سیاسی در مورد کردستان ایران

■ انتشار: پائیز ۲۰۱۱.۱۳۹۰

■ ارتباط با ما: Mobil: 0047 463 485 23 E-mail: rojhelatcenter@gmail.com

پایمال کردن امروزی حقوق بشر ،
علتِ جنگ‌هایِ فردا است.

مری رایینسون

ایا براستی وقت این نرسیده است که جامعه‌ی جهانی نگاهی جدی به محرومیت و سیه‌روزی ملت کرد انداخته و مانع سرکوب این ملت و لشکرکشی دولتها به تنها دستاورد قانونی این خلق گردد؟ این حق طبیعی ملت کرد است که انتظار داشته باشد جامعه‌ی جهانی و سازمان ملل متحد مسأله‌ی کرد را اینگونه که هست دریابند و به فکر چاره‌ی این بمثابه‌ی مشکلی که با حیات دهها میلیون انسان ارتباط دارد و یکی از مهمترین مسائل خاور میانه باشند.

کردها حق دارند خواستار حمایت بین‌المللی گردند

بیانیه دفتر سیاسی حزب دموکرات کوردستان

ملت کرد که سرزمینش در پی یک توافقنامه‌ی
استعماری و بر خلاف خواست و تمایل خویش ابتدا
میان دو امپراتوری ایران و عثمانی و سپس میان چهار
کشور ایران و ترکیه و عراق و سوریه تقسیم شده است

“

”

هنوز یک هفته از سرکوب معترضان لیبی توسط رژیم قذافی نگذشته بود که شورای امنیت سازمان ملل متحد بنابه درخواست فرانسه و بریتانیا تشکیل جلسه داد و با اکثریت قاطع اِرا و بدون هیچ رای مخالف بر اساس اصل «مسئولیت حمایت»، تصمیم به استقرار یک چتر حمایتی در سراسر لیبی گرفت. صدور قطعنامه‌ی ۱۷۹۳ شورای امنیت راه را هموار ساخت تا هواپیماها و هلیکوپترهای نظامی امریکا و فرانسه و بریتانیا بلافاصله حملات خود را به پایگاههای هوایی و دریایی و محل تجمع نیروهای نظامی لیبی آغاز نمایند.

در نتیجه‌ی این تصمیم بجای شورای امنیت و اقدام بموقع پیمان ناتو، نیروهای اِزادیکخواه مخالف حاکمیت ۴۲ ساله‌ی لیبی طی مدت نزدیک به شش ماه توانستند مقاومت نیروهای وفادار به قذافی را درهم شکسته و عملاً به حاکمیت دیکتاتور خاتمه دهند. اکنون که این سطور به رشته‌ی تحریر درمی‌آیند غیر از شهر «سیرت» و چند شهرک حومه‌ی این اثری از حاکمیت معمر قذافی باقی نمانده و جبهه‌ی اِزادیکخواهان سرگرم تلاش جهت تثبیت حاکمیت جدید در کشور است.

قطعنامه‌ی ۱۷۹۳ شورای امنیت این باور را نزد ملت‌های تحت ستم و مردم کشورهای دیکتاتور زده ایجاد می‌نماید که دوران این بسرامده که دیکتاتورهای ضدخلفی تحت لوای حاکمیت ملی، اِزادیکخواهان را سرکوب و صدای حق طلبانه‌ی ملت‌های تحت ستم را در گلو خفه نمایند.

ملت کرد که سرزمینش در پی یک توافقنامه‌ی استعماری و بر خلاف خواست و تمایل خویش ابتدا میان دو امپراتوری ایران و عثمانی و سپس میان چهار کشور ایران و ترکیه و عراق و سوریه تقسیم شده است، از دیر باز در راه کسب حق تعیین سرنوشت خویش مبارزه می‌کند و در این راستا با ددمنشانه‌ترین شیوه‌های سرکوب و قتل‌عام مواجه شده است. کشتاری که فرزندان ملت کرد در ترکیه‌ی کمالی و عراق بعثی و ایران اسلامی تحمل کرده‌اند، تا ابد وجدان بشریت مترقی را اِزار می‌دهد و همچون لکه‌ای بر پیشانی تاریخ بشری هویداست.

اکنون و در ابتدای دهه‌ی دوم قرن ۲۱ نیز ملت کرد در سه بخش از چهار بخش میهن تقسیم شده‌اش همچنان از سیاست انکار هویت ملی و سرکوب خواسته‌های مشروعش توسط فرمانروایان سه کشور ترکیه و ایران و سوریه رنج می‌برد. تنها بخش کردستان که در پی یک مبارزه‌ی طولانی و به قیمت جان صدها هزار تن از مبارزان کرد یک حاکمیت ملی در آن استقرار یافته جنوب کردستان یا کردستان عراق است. اما این بخش از کردستان نیز از سویی با انفصال ناخواسته‌ی چند بخش بسیار عزیز از خاک خود مواجه بوده و از سوی دیگر تحت سکوت اِشکار دولت مرکزی عراق با تهدید و لشکرکشی حکام ترکیه و ایران روبروست.

ایا برآستی وقت ان نرسیده است که جامعه‌ی جهانی نگاهی جدی به محرومیت و سیه‌روزی ملت کرد انداخته و مانع سرکوب این ملت و لشکرکشی دولتها به تنها دستاورد قانونی این خلق گردد؟ این حق طبیعی ملت کرد است که انتظار داشته باشد جامعه‌ی جهانی و سازمان ملل متحد مسأله‌ی کرد را اینگونه که هست دریا بند و به فکر چاره‌ی این بیثابه‌ی مشکلی که با حیات دهها میلیون انسان ارتباط دارد و یکی از مهمترین مسائل خاور میانه باشند.

ما ضمن ابراز خوشحالی از پیروزی مبارزه‌ی مردم لیبی و حمایت از قطعنامه‌ی ۱۷۹۳ شورای امنیت در رابطه با این کشور ، خواستار اینیم که شورای امنیت سازمان ملل متحد با اتکا به همین اصل « مسؤلیت حمایت » خطر همکاریهای شوم دولتها و سرکوب از سوی حاکمان را از ملت کرد دور سازند و در همان حال از کلیه‌ی احزاب و سازمانها و محافل کرد و دوست کرد می‌خواهیم که چه به شیوه‌ی انفرادی و چه به صورت جمعی این خواست مشروع را با مجامع و محافل تصمیم‌گیرنده‌ی بین‌المللی در میان گذارده و بر ان پافشاری نمایند.

به امید موضع جدی و مسؤلاته‌ی همه‌ی طرفها.

دفتر سیاسی . حزب دمکرات کردستان

۲۰۱۱/۹/۵ - ۱۳۹۰/۶/۱۴

داخوا به‌راستی وهختی ئەوه نه‌هاتوه کۆمه‌لگای
نیونه‌ته‌وه‌یی ئاورپکی جیددی له بی به‌شی
و رۆژه‌شیی نه‌ته‌وه‌ی کورد بداته‌وه و پیش
به‌سه‌رکوتی ئەو نه‌ته‌وه‌یه و له‌شکرکێشیی
ده‌وله‌ته‌کان بۆ سه‌ر ته‌نیا ده‌سکه‌وتی قانونیی
ئەو گه‌له‌ بگری. مافی سروشتیی نه‌ته‌وه‌ی
کورده‌ چاوه‌روانیی ئەوه‌ی هه‌بی که کۆمه‌لگه‌ی
نیونه‌ته‌وه‌یی و رپکخراوی نه‌ته‌وه‌یه‌ کگرتوو‌ه‌کان
مه‌سه‌له‌ی کورد به‌وجۆره‌ی هه‌یه‌ تی بگه‌ن و
وه‌ک گیروگرفتیک که پپوه‌ندیی به‌ژیانی ده‌یان
میلیۆن که‌سه‌وه‌ هه‌یه‌ و یه‌کیک له‌ گرنگترین
مه‌سه‌له‌کانی رۆژه‌ه‌لاتی نیوه‌راسته‌ بۆی له‌ فکری
چاره‌سه‌ردا بن.

کورد ههقی خۆیه تی

داوا ی پشتیوانیی نیۆنه ته وه یی بکا

به یاننامه ی ده فته ری سیاسی حیزی دیموکراتی کوردستان

نه ته وه ی کورد که له ئاکامی ریککه وتنیکی هیزه
 ئیستیماریه کاندای به پیچه وانه ی ویست و ئاره زووی
 خۆی نیشتمانه که ی پیشان له نیوان دوو ئیمپه راتۆری
 ئیران و عوسمانی و دوابه له نیوان چوار ولاتی ئیران و
 تورکیه و عیراق و سووریه دا دابه ش کراوه

“

هیشتا هه وتوووبهک له سه رکوتی رژییمی قه ززافی دژی خویپشانده رانی لیبی تی نه په رپیوو که نه نجومه نی ئاسایشی رپیکخراوی نه ته وه به کگرتوو ه کان له سه ر داواي دهوله تانی فه رانسه و ئینگلستان کۆبووه و به دهنگی زۆرایه تی و به بی هیچ دهنگیکی موخالیف ، له سه ر بناخه ی ئه سلّی به رپرسایه تی پاریزگاری (مسئولیت حمایت) ، برپاری جیگیرکردنی چه تری پاریزگاری له سه رانسه ری خاکی لیبی دا ده رکرد. ده رچوونی برپارنامه ی ۱۷۹۳ی ئه نجومه نی ئاسایش رپنگای خوش کرد بوئه وه ی فرۆکه وه هیلیکۆپتیره نيزامیه کانی ئه مریکا و فه رانسه و بریتانیا ده سه جی هیرشه کانیان بو سه ر پیگه هه وایی و ده ریایه کان و مه لبه نده کانی کۆبوونه وه ی هیزه سه ر بازیه کانی لیبی ده ست پی بکن . له ئاکامی ئه م برپاره به جیه ی ئه نجومه نی ئاسایش و هه نگاوی به وه ختی په یمانی ناتۆدا هیزه ئازادبخوازه کانی دژ به ده سه لاتی ۴۲ساله ی سه رههنگ قه ززافی توانیان له ماوه ی نزییک به شه ش مانگدا به ربه ره کانی هیزه نيزامیه کانی وه فادار به قه ززافی تییک بشکینن و به کرده وه کۆتایی به ده سه لاتی دیکتاتور بپنن . ئیستا که ئه م دپرا نه ده نووسرین جگه له شاری سیرت و چه ند شارۆچکه ی ده ور به ری له هیچ کوئ شوپنه واریک له ده سه لاتی موعه مه ر قه ززافی به دی ناکرئ و به ره ی ئازادبخوازان سه رگه رمی کارکردن بو سه قامگیرکردنی ده سه لاتیکی نوئ له ولاتدایه .

برپاری ۱۷۹۳ی ئه نجومه نی ئاسایش ئه و بروابه له لای نه ته وه ژیرده سه کان و خه لکی ولاتانی دیکتاتور لیدرا و دروست ده کا که وه ختی ئه وه به سه ر چوو ه دیکتاتور ه دژی گه لیه کان له ژیر په رده ی سه ره ری نیشتمانی (حاکمیت ملی) دا ئازادبخوازان سه رکوت بکن و دهنگی مافخوازی نه ته وه زۆر لیکراوه کان له گه روودا بخنکینن .

***

نه ته وه ی کورد که له ئاکامی رپیکه وتنیکي هیزه ئیستیعماریه کاندا و به پیچه وانه ی ویست و ئاره زووی خو ی نیشتمانه که ی پیشان له نیوان دوو ئیمپه راتۆری ئیران و عوسمانی و دوايه له نیوان چوار ولاتی ئیران و تورکیه و عیراق و سووریه دا دابه ش کراوه ، زۆر له میژه له پیناوی وه ده سه ت هینانی مافی دیاریکردنی چاره نووسی خویدا خه بات

ده كا و لهو رېځگايه دا ده گه ل دړندانه ترين شپوه كاني سه ركوت و قه لاجوكردن بهر ورپوو بووه. ئه و كوشتاره ي له توركيه ي كه مالى و عيراقى به عسى و ئيرانى ئيسلامى له رپوله كاني نه ته وهى كورد كراوه ، تا دنيا دنيايه ويژدانى بيدارى مرؤفايه تيبى پيشكه وتوو نازار ده داو وهك په له يه ك به نيچاوانى ميژووى مرؤفايه تيبه وه دياره .

ئىستاش و له سه ره تاي ده به ي دووه مى سه ده ي ۲۱ يشدا نه ته وهى كورد له سى به ش له چوار به شى نيشتمانه دابه شكراوه كه پيدا هه روا له ژير سياسه تى ئينكارى كه سايه تيبى نه ته وهى و سه ركوتى داخوازه رپه واكاني له لايهن فه رمانه رپه واينى سى و لاتی توركيه و ئيران و سوورپه دا ده نالينى . ته نيا به شى كوردستان كه له ناكامى خه باتيكى دريژخايه ندا و به قيمه تى گيانى سه دان هه زار كه س له خه باتگيراني كورد ده سه لاتيكي نه ته وهى تيدا دامه زراوه باشوورى كوردستان يان كوردستاني عيراقه . كه چى ئه و به شه ي كوردستانيش له لايه ك له گه ل دابراني چهنده شپكى زور نازيز له خا كه سى بهر ورپويه و له لاي ديكه بهرده وام له ژير هه ره شه و پيلان - و له شكركيشي ده سه لاندانانى توركيه و ئيران به چاوپوشى ئاشكراى ده وله تى ناوه ندى عيراقديه .

داخوا به رپاستى وه ختى ئه وه نه هاتوه كومه لگاي نيونه ته وهى ئاورپكى جيددى له بى به شى و رپوزه شپى نه ته وهى كورد بدانه وه و پيش به سه ركوتى ئه و نه ته وهى و له شكركيشي ده وله ته كان بو سه ر ته نيا ده سه كه وتى قانونى ئه و گه له بگرى . مافى سروشتي نه ته وهى كورده چاوه رپوانى ئه وهى هه بى كه كومه لگه ي نيونه ته وهى و رپيخراوى نه ته وه يه كگرتووه كان مه سه له ي كورد به وجوره ي هه يه تى بگن و وهك گيروگرفتيك كه پيوه ندى به ژيانى ده يان ميليون كه سه وه هه يه و يه كيك له گرنگترين مه سه له كاني رپوزه لاتي نيوه رپاسته بوى له فكرى چاره سه ردا بن .

ئيمه وپراى خو شحالى له سه ركه وتنى خه باتى خه لكى لىبى و پيشوازي له رپيارى ۱۷۹۳ ي ئه نجومه نى ئاسايش له پيوه ندى ده گه ل ئه و ولاته دا ، داوا ده كه ين ئه نجومه نى ئاسايشى رپيخراوى نه ته وه يه كگرتووه كان هه ر به پشت به ستن به ئه سلى «به رپرسايه تيبى پاريزگارى» مه ترسيى گه له كومه گى ده وله ته كان و سه ركوتى

دهسه لاتەکان لەسەر نەتەوێ کورد وە لا بەرن و هەر لەوکاتەدا داوا لە هەموو حیزب و
رێکخراو و کۆرۆکۆمە لەکانی کوردو دۆستی کورد دەکەین لە پێوەندییە دیپلۆماتییەکانی
خۆیاندا بەتاک و بە کۆئەم داخوایێه پەواپه دەگەڵ کۆرۆکۆمە لە پریار بە دەسته
نیونەتەوێهێه کان بێننه گۆرێ و پێی لەسەر دابگرن.
بە ئاواتی هە ئۆیستی جیددی و بەرپرسانە ی هەموو لایەک.

دەفتەری سیاسی

حیزی دیموکراتی کوردستان

٢٠١١/٩/٥ - ١٣٩٠/٦/١٤

تامل یا کج فهمی؟!

پاسخی به مقاله «تاملی بر بیانیه حزب دمکرات کردستان»
هیوا کردستانی

بمناسبت پیروزی جنبش آزادیخواهانه‌ی مردم لیبی بر نیروهای دیکتاتور سرهنگ قذافی و ناپدید شدن دیکتاتور ، حزب دمکرات کردستان بیانیه‌ای صادر نمود. در این بیانیه ضمن اشاره به قطعنامه‌ی ۱۷۹۳ شورای امنیت سازمان ملل متحد که در این بر اساس اصل «مسئولیت حمایت» استقرار چتر حمایتی در سراسر خاک لیبی مورد تصویب قرار گرفت ، حزب دمکرات کردستان از صدور چنین قطعنامه‌ای استقبال نموده و این را دریچه‌ی امیدی برای ملت‌های تحت ستم و جنبش‌های آزادیخواهانه در کشورهای دیکتاتور زده دانسته بود.

در همین بیانیه ضمن ابراز خوشحالی از بثمر رسیدن جنبش آزادیخواهانه‌ی مردم لیبی و اشاره‌ای کوتاه به سابقه‌ی طولانی مبارزات ملت کرد در بخش‌های مختلف کردستان و قتل عام‌های وحشیانه‌ای که این ملت در ترکیه‌ی کمالی ، عراق بعثی و ایران اسلامی در حق این ملت اعمال شده است ، و نیز با یادآوری لشکرکشی‌های دو دولت ایران و ترکیه به مرزهای حکومت اقلیم کردستان ، تنها دستاورد مردم کرد از مبارزات صدها ساله‌ی

خود گفته شده بود که مردم کردستان حق دارند از محافل بین‌المللی درخواست کمک نمایند و مشخصاً از شورای امنیت انتظار داشته باشد با اتکا به همان اصل «مسئولیت حمایت» بیاری ملت کرد شتافته و این را از سرکوب حکام مستبد و یورش نظامی دولتهای حاکم بر بخشهای مختلف کردستان بر حکومت اقلیم کردستان در امان نگه دارد.

انتشار این بیانیه در سایتهای اینترنتی و وسایل ارتباط جمعی از چند جهت موجب سو تفاهم شخصی بنام محسن قائم مقام گردیده و ایشان با پخش مقاله‌ای تحت عنوان «تأملی بر بیانیه حزب دمکرات کردستان» آنچه را که از دستشان برآمده از تهمت و افترا و ناسزا نثار حزب دمکرات نموده‌اند. تأمل (بخوانید کج فهمی) آقای قائم مقام از جنبه‌های مختلف شایان «تأمل» است که ما در این مختصر تنها به پاره‌ای از آنها خواهیم پرداخت:

در نخستین پاراگراف نوشته، آقای قائم مقام مدعی شده است که گویا حزب دمکرات درخواست تکرار استراتژی نظامی سازمان ملل متحد در لیبی را برای ایران نموده است. از خوانندگان این مقاله می‌خواهیم لطف کنند و یکبار دیگر به این بیانیه مراجعه کنند تا روشن شود اصولاً در این بیانیه نه درخواست دخالت نظامی شده و نه اصولاً مسأله مربوط به کشور ایران بطور اخص است. بلکه بطور کلی صحبت از حمایت جامعه‌ی بین‌المللی در رابطه با ملتهای تحت ستم و جنبشهای آزادیخواهانه در کشورهای دیکتاتورزده است. و در این میان بطور مشخص به جنبش‌هایی بخش ملت کرد در همه‌ی بخشهای کردستان عطف توجه شده است.

جالب اینکه نویسنده‌ی مقاله، صدور بیانیه از طرف دفتر سیاسی حزب دمکرات کردستان بدون اشاره به نام هیچ یک از مسئولین حزب را نشانه‌ای از بیجراتی دانسته‌اند که خواهی نخواهی این امر دال بر عدم آگاهی آقای قائم مقام از اصول حزبی و سازمانی به طریق اولی عدم آگاهی و شناخت مطلق از حزب دمکرات کردستان و بطور کلی از تاریخ مبارزات حق طلبانه‌ی مردم کردستان است. در عرف احزاب سیاسی اینکه مطلبی با امضای دفتر سیاسی یا کمیته‌ی مرکزی صادر شود نشان از تحمل مسئولیت مفاد این

از طرف کلیت رهبری و تمامیت حزب مورد نظر است. جناب قائم مقام پا را از این هم فراتر گذاشته و حزب ما را به قبول تحت الحمایگی، تقاضای حمله به ایران از سوی کشورهای غربی متهم میکند و این را نشانه‌ی اپورتونیسیم و بی‌خردی میدانند. توجه کنید: «اعلام قبول تحت الحمایگی حزب دمکرات کردستان، در واقع تقاضای حمله به ایران از کشورهای غربی است که پوشش مسؤلیت حمایت سازمان ملل را به عاریه گرفته است». این تقاضا... به تنهایی شاهد اپورتونیسیم و بی‌خردی این گروه میباشد... اینگونه سیاستهای خودمحوری و در حمایت تفنگ خویش و نیروهای غربی، بر تمامیت ارضی مملکت چنگ انداختن است و تنها بقدرت داخلی استبدادی می‌افزاید و به تثبیت دیکتاتورها کمک میکند».

إقای قائم مقام در هیچ کجای مقاله و برای اثبات هیچ اتهامی خود را ملزم نمیداند که به فزانهایی از بیانیهای دفتر سیاسی حزب دمکرات استناد نماید. زیرا خود میداند در سرتاسر بیانیه عبارتی یافت نمیشود که بتوان چنین برداشتی از این استنباط کرد. بعلاوه، بسیار جالب است که تن دادن به قطعنامه‌های سازمان ملل در حمایت از مردم ستم‌دیده و سرکوب شده را به معنای قبول تحت الحمایگی تلقی میکند. بر این مبنا گویا جبهه‌ی انقلابیون لیبی که حالا دیگر عملاً زمام امور کشور را در دست گرفته‌اند، یا اپوزسیون سابق عراق که هم اکنون قدرت سیاسی مملکت را در دست دارند، همگی تحت الحمایگی کشورهای بیگانه را پذیرفته و اینک استقلال خود را از دست داده‌اند. واقعا چنین برداشتی ستایش برانگیز است!!

عجیب تر اینکه نویسنده تقاضای حمایت بین‌المللی از مبارزات رهائیخش عمومی را نشانه‌ی بی‌خردی و کاری در جهت تثبیت دیکتاتورها تلقی میکند. واقعا باید به این کشف خارق‌العاده‌ی فرین گفت! اگر این استدلال را مبنا قرار دهیم، باید بپذیریم که گردن نهادن به دیکتاتوری و عدم ایستادگی در برابر سرکوب و خفقان و حتی کشتن، دلیل بر خردورزی و بهترین وسیله برای تضعیف دیکتاتورها و نهایتاً حذف آنهاست! ناگفته نماند که إقای قائم مقام حاکمیت دیکتاتورها را مترادف با مملکت و مردم

دانسته و هرگونه کوشش در جهت تضعیف سلطه‌ی اهریمنی‌انها را چنگ انداختن به تمامیت ارضی مملکت می‌پندارد. حقیقتا باید به حاکمیتی که چنین مخالفانی در صفوف اپوزیسیون خود دارد تبریک گفت. زیرا واقعا آنها با این طرز تفکر بیشتر به بقای عمر خودکامگان کمک میکنند تا طرفداران و مدافعان آنها.

در بخشی دیگر از مقاله‌ی آقای قائم مقام به روال دولتمردان سابق و لاحق ایران به تعریف و تمجید (تو بخوان تحمیق) مردم کردستان پرداخته و آنان را سرحد داران شجاع (فراموش نموده است که حکام عبارت مرزداران را بکار میگیرند) میخواند و «دفاع ایشان در برابر حمله‌ی اسکندر به ایران» را یادآوری میکند. غافل از اینکه این زمان گذشته که بشود توده‌های مردم کردستان را با اینگونه عناوین و القاب میان تهی فریب داد. مردم مبارز کردستان هیچگاه از مقاومت در مقابل دشمنان کشور احساس ندامت نمیکنند اما در عین حال نیک میدانند که حکام قبلی و فعلی ایران و شونیست مسلکانی که خود را برای تصاحب قدرت در ایران آماده کرده‌اند، هیچگاه غیر از این تعارفات توخالی ارمغانی برای این ملت نداشته و نخواهند داشت.

آقای قائم مقام فراموش نکرده است که یادی هم از «کریبخان زند از پادشاهان بزرگ و عدالتخواه ایران که تنها عنوان وکیل الرعایا را به عنوان شاه برای خود پذیرفت» بکند، شاید از این طریق مردم کرد را علیه حزب دمکرات کردستان بشوراند. واقعا که نویسنده، مردم آگاه و مبارز کردستان را مردمانی ساده لوح و نادان فرض فرموده‌اند. اری، مردم ما به بزرگان تاریخ خود افتخار مینمایند، ولی در عین حال بر این حقیقت وقوف کامل دارد که اگر کریبخان زند تنها لقب وکیل الرعایا را بر خود اطلاق میکرد و بر این بود که حاکمیتی مردمی در کشور برقرار سازد، فراوان بودند و هستند حاکمانی که خود را سایه‌ی خدا و نماینده‌ی امام و غیره تلقی کرده و آنچه ظلم و ستم و اجحاف است در حق توده‌های مردم و بخصوص ملیتهای تحت ستم ایران روا داشته‌اند.

نوشته‌ی آقای قائم مقام جای سخن زیاد دارد. ولی با این مختصر بسنده میکنیم و تنها این نکته را اضافه میکنیم که علاوه بر اینکه در بیانیه‌ی مورد نظر هیچ کدام از مطالب

مزعوم وی نه به صراحت و نه به کنایه نیامده است ، حزب دمکرات کردستان در بین ایران و مردم ایران از یکطرف و حکام مرتجع و همفکران آنها از طرف دیگر تفاوت قایل است. در حالیکه با تمام قوا در جهت وحدت عمل با همه ی احزاب و سازمانهای مردمی در ایران کوشش مینماید ، صراحتا و بدون ابهام از دیکتاتوری حاکم بر ایران و همفکران و پشتیبانان این ولو در کسوت اپوزیسیون متنفر است. و اگر شما یا کسانی دیگر این واقعیت را تجزیه طلبی می انگارید مختارید. ولی شعار استراتژیک حزب ما همچنان بدست آوردن حقوق حقه ی مردم کردستان در چارچوب ایرانی فدرال و دمکراتیک باقی خواهد ماند.

ازادی، تجزیه‌طلبی، گروه‌های مسلح و تجربیات قرن بیستم د. کامران امین‌اوه

تاملی بر نوشته‌ی آقای محسن قائم مقام در رابطه با
 تاملی بر بیانیه «حزب دمکرات کردستان»
 ازادی، تجزیه‌طلبی، گروه‌های مسلح و تجربیات قرن بیستم»

در سایت ایران امروز نوشته‌ی از آقای محسن قائم مقام تحت عنوان «تاملی بر بیانیه
 «حزب دمکرات کردستان» ازادی، تجزیه‌طلبی، گروه‌های مسلح و تجربیات قرن بیستم»
 منتشر شده است که تنها در چارچوب به اصطلاح انتقاد از «حزب دمکرات کردستان»
 نمانده، حوزه فراتری را در بر گرفته است. نوشته مزبور حاوی اطلاعاتی بغایت نادرست
 و تحریف شده در رابطه با شخصیت‌های تاریخی کورد و وقایع کوردستان است. اگر
 نوشته ایشان تنها منحصر به «حزب دمکرات کردستان» می‌بود بی‌گمان نگارنده این
 سطور در پی پاسخگویی این برنیامده، این امر را بعهدده حزب مربوطه می‌نهاد.

اما متأسفانه آقای قائم مقام به تکرار مکررات همفکران و دکترین سیاسی دو نظام
 شاهی و اسلامی و به اصطلاح اپوزیسیون تمامیت ارضی خواه ایران پرداخته است، با
 این تفاوت که ایشان حداقل زحمت مطالعه در رابطه با تاریخ و شخصیت‌های کورد را نیز

به خود نداده ، اگاهی ناقص خود را ملاک ارزیابی و نتیجه‌گیر بهایشان قرار داده‌اند. برای اینکه سخن به گراف نگفته باشیم اشاره‌ای به دو مورد از آنها می‌کنیم.

اقای قائم مقام نوشته‌اند که: ... پس از رضا شاه و ظلم او در منطقه ، مردم را به پشتیبانی از خانها و بزرگ مالکین کرد و در نقاط دیگر سایر خانها و بزرگ مالکان کشاند. ملا مصطفی بارزانی از خانهای همانگونه ایلات بود. که با استفاده از ضعف و بی‌عدالتی‌های حکومت مرکزی در ایران و با کمک روسها همزمان با حکومت تحت حمایت روسهای «فرقه دمکرات» در اذربایجان ، در زمان حضور ارتش سرخ در ایران ، اعلام خود مختاری نمودند و لباس ارتشی‌هایشان هم را شبیه ارتشیان روسها دوختند. بدنبال این ، در کشتار سبغانه بسیاری از کردها را کشتند ، از جمله بدار اویختن بی‌شرمانه قاضی محمد ، از مردان شریف و مورد اعتماد مردم در زمان خویش و پسرانش در مهاباد ، در زمانی که از ایران دوستی و دفاع از ایران پشتیبانی کردند ، نفرت کردها از حکومت مرکزی را بیشتر از پیش ساخت.

ایشان در جایی دیگر از نوشته خود چنین می‌نویسند: «... در این زمان حزب دمکرات کردستان از شهری‌های کرد در برابر خانها و سران ایلها بوجود آمد. مردان شریف و ایران دوستی همچون زنده یاد دکتر عبدالرحمن قاسملو و زنده یاد دکتر محمد صادق شرفکندی ، که اولی در جوانی از هواداران دکتر مصدق بود و دومی از دانشوران دلسوز ایران بشمار میرفت ، از جمله رهبران این حزب گردیدند. و استبداد مذهبی وجود هر دوی این رهبران ایران دوست را بر نتابید و با بیرحمی هر دو را بقتل رساند. [تاکید از من است].

نظری اجمالی به نکات فوق نشان می‌دهد که ایشان متأسفانه حداقل اطلاعات لازمه را در رابطه با مساله‌یی که به این پرداخته‌اند ، ندارند. جهت اطلاع اقای قائم مقام باید گفت جمهوری کوردستان در دوم بهمن ۱۳۲۴ نه توسط ملا مصطفی بارزانی بلکه توسط همان قاضی محمدی که بنا به اعتراف ایشان از مردان شریف و مورد اعتماد مردم

در زمان خویش بود تشکیل شد. در دهم فروردین ماه ۱۳۲۶ قاضی محمد همراه با برادر کوچک خود صدر قاضی که نماینده مردم کورد در مجلس شورای ملی ایران بود و پسر عمویش سیف قاضی [نه پسران قاضی] توسط نظامیان ایران محاکمه و در مهاباد اعدام شد. در ضمن ، دکتر عبدالرحمان قاسملو در جوانی نه از هواداران دکتر مصدق بلکه از اعضای حزب توده ایران بود که دیرتر با جدا شدن از حزب نامبرده در بازسازی حزب دمکرات کوردستان نقش اساسی ایفا کرده و در راه رسیدن کوردها به خودمختاری سر خود را در همان راهی نهاد که رهبر و بانی حزب دمکرات کوردستان شهید قاضی محمد جان خود را بر سر این گذاشته بود.

اقای قائم مقام در نوشته خود از سویی کوردها را مفتخر به سرحداری از مرز پرگهر ایران در مقابل حمله اسکندرو ... می نماید و از سوی دیگر با تجزیه طلب خواندن احزاب کورد ، عملاً مبارزه ملت کورد را در خدمت استعمار و استبداد می داند. اگر اقای قائم مقام نظری اجمالی به برنامه احزابی که مورد تهاجم خود قرار داده اند ، بکنند ، متوجه خواهند شد که خط مشی و فعالیت احزاب نامبرده در راستای حفظ همان تمامیت ارضی ایران مورد علاقه ایشان است. در حال حاضر هیچیک از احزاب نامبرده ایشان پا از برقراری یک سیستم فدرال در چارچوب ایران فرا ننهاده ، به درست یا غلط حل مساله ملی کورد را در گرو ایجاد حکومت فدرال می بینند. چیزی که با توجه به انبوه تفکرات شوینستی در میان اپوزیسیون ایرانی نیازمند به تجدید نظر اساسی و ابراز شفاف خواسته های مردم کورد در رابطه با دولت آینده ایران بعد از سرنگونی جمهوری اسلامی دارد. لازم به توجه است اگر زمانی مبارزه مردم کورد در تمام کوردستان رنگی رهایخش به خود بگیرد بی شک این مبارزه در راستای وحدت ، یگانگی و بهم پیوستن مردم سرزمینی خواهد بود که خاک این در میان چهار کشور تقسیم شده و با نفوسی بیش از ۴۰ میلیون برای رسیدن به آزادی ، دمکراسی و رسیدن به حقوق ملی خود مبارزه می کند.

اِقای قائم مقام خرسند از نتیجه‌گیریهای خود در رابطه با تاثیر منفی و دیکتاتوری زای اعتماد مردم به گروه‌های مسلح در مبارزات رهایی بخش ملل در بند در قرن بیستم ، تحلیل اوضاع کوردستان ایران و عراق ، خواب و خیال خواندن جمع نمودن کوردها در یک کشور و شک و تردید به تقسیم احتمالی نفت کرکوک از سوی کوردهای عراق با کوردهای کشورهای همجوار در نهایت خاتمه دادن به «رشد علفهای هرزه [بخوان هرز] تجزیه‌طلبی را در مبارزه با استبداد مذهبی در ایران» و فریب نخوردن از جدایی طلبان را در پرتو «بودن یک حکومت دمکرات و آزاد» می‌دانند. اگر اِقای قائم مقام کوچکترین اعتقادی به واژه «دمکرات» یا «آزاد» می‌داشتند ، می‌بایست آزادی و حق انتخاب یک ملت در تعیین سرنوشت خود را ، چون ستون اساسی یک جامعه آزاد پاس داشته ، از جمله‌های تحقیر آمیزی چون «گوش بفرمان رهبران تفنگدار در خدمت دولت‌های بیگانه» در آمدن کوردها و «ناآگاه خواندن» جوانانی که آگاه به حقوق ملی خود پا به صحنه نبرد با جمهوری اسلامی می‌نهند ، پرهیز می‌کردند. اِقای قائم مقام مطمئن باشند که شیوه پولیمیک ایشان نمی‌تواند تاثیری در اهداف سیاسی مردم کورد یا نمایندگان فکری آنها با دیدگاه‌های مختلف داشته باشد.

در رابطه با تغییرمرزهای جغرافیایی سیاسی نیز فراموش نکنیم که مرزها تحت تاثیر تغییرات داخلی و خارجی و وضعیت ژئوپلیتیک منطقه بسی شکننده می‌باشند. قبل از سال ۱۹۹۱ احتمالاً هیچگاه به فکر خیلی‌ها خطور نمی‌کرد که روزی سرزمین پهناور اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی با این قدرت اقتصادی - نظامی و تاثیر گذارش در سیاستهای بین‌المللی ، به این سادگی تجزیه شده ، از درون این همه کشورهای مستقل برآید و ....

امید است اِقای قائم مقام و پاسداران اندیشه‌های مشابه ایشان واقعیت‌ها را این چنان که هست ببیند نه اینگونه که می‌پسندند. «تاریخ درس‌های بسیار مفید و خردمندانه‌یی به انسان می‌دهد» تنها هنر ممکن توانایی فهم و درک این حقیقت و اِموختن از این است.

پاسخی شخصی به کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

در حاشیه‌ی «پرسشهای اتحاد فدائیان

از حزب دمکرات کردستان».

ناصر ایرانپور

دوستان و رفقای کمیته‌ی مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران ،

درودهای صمیمانه‌ی مرا پذیرا باشید.

راقم این سطور که تعلق تشکیلاتی به هیچ جریان سیاسی ندارد ، هم بیانیه‌ی حزب دمکرات کردستان و همه موضعگیری شما را مورد مطالعه قرار داده ، اجازه می‌خواهد در دیالوگی صمیمانه با شما در پیوند با موضوع فوق‌الذکر شرکت ورزد ، به ویژه اینکه نسبت به آنچه که شما می‌گوئید بی‌تفاوت نیست و حزب دمکرات کردستان را یکی از نزدیکترین جریانات سیاسی ایران به شما می‌داند و در چهارچوب منشوری که به درستی از این سخن گفته‌اید ، خواهان ائتلاف این حزب با شما بوده و هست .

دوستان فدائی ، شما استنباط نموده‌اید که حزب دمکرات کردستان از سویی خواهان

«کردستان بزرگ» شده است و از سویی دیگر از غرب خواسته که در ایران نیز دخالت نظامی نماید. به یقین باید گفت که شما. خوشبختانه. در اشتباهید.

اینجا نمی‌خواهم با شما پلمیک کنم و همداستانی و همراستایی شما با مثلث به قول خودتان «ناسیونالیستهای افراطی» ایرانی، با «جمهوری» اسلامی و با حکمتیستهای فاقد حکمت را به رخ شما عزیزان بکشم. تنها می‌خواهم به اجمال بر شمارم که از نظر من تفاوت و شاید هم اختلاف شما با حزب دمکرات کردستان (و یقین دارم با حزب دمکرات کردستان ایران) در کجاست و در پایان هر بخش چند پرسشی را خطاب به شما مطرح نمایم.

۱. شما یک سازمان سیاسی چپ. و از نظر من. خوشنام ایرانی و سراسری هستید. از صمیم قلب ارزوی اعتلا و نیرومندشدن هر چه بیشتر سازمان شما را در گستره‌ی دارم، این هم نه بعنوان صرفاً یک ایرانی، بلکه اتفاقاً به ویژه به دلایل هم‌درکی و هم‌دلی و هم‌زبانی بعنوان یک کرد. من اطمینان دارم که در آینده شاهد تشکیل ائتلافی دمکراتیک از شما و حزب دمکرات کردستان (هر دو بخش آن) و کومله خواهیم بود. جنبش سراسری فدائی و جنبش ملی. دمکراتیک کردستان ایران دو پایه‌ی اصلی ائتلاف مردمی و دمکراتیک و حتی حکومتی در آینده‌ی آزاد ایران را تشکیل خواهند داد. این اطمینان و امید از نزدیکی برنامه‌ای این چند جریان سیاسی سرچشمه می‌گیرد. امید است با این بحثها درک مشترک در مورد مسائل مورد بحث افزایش یافته و در نهایت در خدمت اغاز بحث اتحاد و ائتلاف آنها قرار گیرد.

۲. با همه‌ی این اوصاف اشتباه و نابجا خواهد بود که انتظار داشته باشیم که این احزاب قرائت و ادبیات و به‌ویژه رسالت یکسان داشته باشند. همانطور که عجیب نیست که شما منظرگاه ایرانی به مفهوم سراسری آن داشته باشید، اشتباه هم نیست که حزب دمکرات کردستان از منظرگاه کردی و مصالح عمومی و ملی مردم کردستان رویدادها را مورد سنجش قرار دهد و موضع بگیرد. در این چهارچوب این نه حق، بلکه حتی وظیفه‌ی حزب دمکرات کردستان و حزب دمکرات کردستان ایران و احزابی که خود را در طیف کومله تعریف می‌کنند، می‌باشد، برای جلب پشتیبانی بین‌المللی و به‌ویژه

غرب و سازمان ملل و مجامع دیگر بین‌المللی و اِری ، حتی دولتهای غربی برای مبارزه‌ی مردم کردستان در ایران ، عراق ، ترکیه و سوریه تلاش کنند. ممکن است برای شما مسأله‌ی فلسطین اصلی باشد و مسأله کردستان ترکیه و سوریه و عراق فرعی و ثانوی. بسیار خوب ، اما توقع این از احزاب کردستان ایران بجا نیست. از شما می‌پرسم تاکنون چند سازمان سیاسی «ایرانی» و به اصطلاح «سراسری» در ارتباط با بمبارانهای پی‌درپی کردستان توسط ترکیه و ایران برای حفظ ظاهر هم که شده ، از خود عکس‌العمل نشان داده و اعتراض نموده‌اند؟! شما می‌پندارید که احزاب کردستان نیز باید چنین باشند؟! اگر چنین است این پنداری اشتباه است. سخن گفتن از کردستان ترکیه و عراق و سوریه سخن گفتن از ظلم تاریخی ، از استثمار و استعمار یک ملت واحد است ، حال این ملت در جغرافیای سیاسی یک کشور باشد یا نه. این سخن به معنای افتادن در «دام» «کردستان بزرگ» نیست و در هیچ جایی از بیانه‌ی مورد بحث اشاره‌ای به این نشده است.

۳. شما نوشته‌اید که این موضع با موضع قبلی این حزب و حزب دمکرات کردستان ایران و دکتر قاسملو فاصله دارد. اصلاً و ابدا چنین نیست. بطور مشخص دکتر قاسملو از هیچ تلاش دیپلماتیکی برای جلب چنین پشتیبانی دریغ نکرد و این اتفاقا یکی از برجسته‌ترین دغدغه‌ها و خدمات وی بوده است. تا جایی هم که موضوع به حزب دمکرات کردستان ایران برمی‌گردد ، شاید کافی باشد نامه‌ی آقای مصطفی هجری به بوش یادآوری شود. تازه این نامه از این سنجی بود که شاید بتوان به این دست کم به لحاظ لحن ایراد گرفت. بیانه‌ی حاضر با اجازه‌ی شما به مراتب پخته‌تر و سیاسی‌تر می‌باشد و اتفاقاً اتفاق نظر کلی در جنبش کردی و روشنفکران کردستان در این وجود دارد. به هر حال ، تغییر موضعی در این قابل رؤیت نیست. شاید آنچه در این نو باشد شفافیت کلام است که مورد تأیید این ناچیز نیز است.

۴. شما به تناقض موضع حزب دمکرات کردستان اشاره فرموده‌اید. جا دارد اینجا از شما پرسیده شود که شما تا کجا به شعار «حق تعیین سرنوشت» که در این نامه نیز از این سخن رانده‌اید ، به جد باور دارید؟ مگر نه این است که این اصل مشمول حق

جدایی و استقلال کردستان نیز است؟ در ضمن مگر خود شما نمی‌گوئید که تاکنون تمام رهبران و کادرهای این حزب بر حل مسأله‌ی کرد در چهارچوب ایران دمکراتیک و فدرال تأکید داشته‌اند؟ پس چرا به توهم و انگ جدایی طلبی قوس زده‌اید و بطور ضمنی گفته‌اید که این حزب در «دام» (!) «استقلال کردستان» افتاده است؟! یقیناً جریانی که صادقانه به حق تعیین سرنوشت یک ملت اعتقاد ژرف و واقعی داشته باشد، استقلال یک ملت را «دام» نمی‌نامد، حتی اگر جانبدار آن نباشد.

۵. جا دارد از شما پرسیده شود: حال خود شما چه کاری. خارج از بحث تجزیدی و شعار «حق تعیین سرنوشت». برای این ملت ۴۰ میلیونی، ملتی که صرف نظر از اینکه در چهارچوب مرزهای کنونی ایران باشد یا نه، اساساً یک ملت ایرانی‌تبار نیز است، انجام داده‌اید؟ مگر شما یک سازمان آزادی طلب و برابری طلب نیستید؟ اصلاً مستحضر هستید که در کردستان ترکیه چه می‌گذرد؟ می‌دانید که درگیری حکومت اقلیم کردستان با حکومت مرکزی عراق و دولت آمریکا سر چیست؟ اگر می‌دانید، موضع شما در این باره چیست؟ از اوضاع کردستان سوریه اطلاع دارید؟ آیا روشنفکر ایرانی باید حتماً در کناره‌های نوار غزه با فراافکنی اسلامگرایان ترکیه اتفاقی بیافتد، تا در دفاع از ملت فلسطین (که برخلاف ملت کرد از پشتیبانی غرب و شرق، کمونیست و اسلامی) برخوردار است، اعلامیه صادر کنند؟ اگر بحث انتقاد و گلایه‌ی دوستانه باشد، روشنفکران کردستان سینه‌ی‌اکنده از این انتقادهای دارند. بر کردستان در آسمان پرستاره ستاره‌ای روا داشته نمی‌شود، حتی از سوی انانی که خود را مدافع آن معرفی می‌کنند. من یکی از منتقدان صریح پ. ک. ک. بوده‌ام، اما بس ناجوانمردانه و غیرانسانی یافتم که در جهان ۲۰۰ دولتی، دولتی یافت نشد رهبر آن را پناه دهد. و این نه حکایت از نادرستی سیاستهای وی که از مظلومیت این ملت بی‌پناه و بی‌دوست دارد. این نامه‌ی شما نیز ناخواسته این برداشت را تقویت می‌کند.

۶. شما نوشته‌اید که حزب دمکرات کردستان «چشم به راه قدرتهای خارجی برای نجات مردم کرد در کردستان ایران» دوخته است. اینجا نخست باید گفت که بحث حزب دمکرات کردستان یک بحث کلی است و منحصر به کردستان ایران نیست. دوماً

از بیانیه. چنانچه با سوء ظن ناسیونالیستی و ضدامپریالیستی غیردمکراتیک مورد توجه قرار نگیرد. «چشم دوختن به قدرتهای خارجی» برداشت نمی شود، بلکه دعوت به جلب توجه جهانی به وضعیت ملتی پاره پاره شده و تحت ستم. و سوم اینکه، اری، به اقرار، بین شما و حزب دمکرات کردستان در امر حمله ی غرب و ناتو به حکومتهایی چون لیبی و صدام تفاوت دید وجود دارد. اینکه چنین حمله هایی برای دفاع از منافع مردم این کشورها نبوده و نخواهد بود نیز امری مسجل و بدیهی است. اما اخذ این استنباط از آن که گویا چنین حمله هایی الزاما در تضاد با منافع مردم این کشورها قرار دارند، نیز اشتباه است. و به ویژه این استنباط شما اثباتا نادرست است که گویا برچیدن دیکتاتورهای از سوی غرب ناگزیر به دیکتاتوریهای دیگر می انجامد! سرنوشت عراق هنوز معلوم نیست، لذا نمی توان در مورد این چنین حکمی داد. به هر حال تصور نمی کنم که تازه هیچ نظام دیکتاتوری چون حکومت صدام بتواند بر این مستولی یابد. مضاف بر اینکه، کردستان عراق زیر چکمه های صدام چیزی برای ازدست دادن نداشت. به هر حال آنچه که امروز ما شاهد اینیم، هر چه باشد، رضایت بخش نیز نباشد، دیکتاتوری نیست. بی انصافی مطلق هم است که به جان افتادن گروههای ارتجاعی شیعه و سنی طرفدار و اقمار حکومت اسلامی ایران و حکومت اسلامی عربستان را به حساب آمریکا و سیستم عراق گذاشت. خوب، در چند کشور دیگر، حمله ی غرب و ناتو به دیکتاتوری انجامیده است؟ در آلمان؟ در ژاپن؟ در یوگسلاوی؟ دوستان عزیز، این مائیم که باید شما را فرابخوانیم تا ابهامات موجود در ارتباط با اندیشه ی ضدامپریالیستی و ضدامریکایی ضدمکراتیک احتمالی خود را برطرف نمائید. بخشی از چپ ایران هنوز گرفتار در دام ضدامریکایی دوران جنگ سرد و زاده ی بلوک شرق و احزاب کمونیستی این و حزب توده ی ایران و تازه گیها اندیشه و فرهنگ غرب ستیزی و در واقع تمدن ستیزی اسلامگرایان هست. دوستان، بدیهی است که کردستان نمی تواند از شکاف غرب و حکومتهایی چون «جمهوری» اسلامی بهره نگیرد (همانطور که از تضاد دولتهای حاکم بر کردستان همواره بهره جسته است). چرا باید حکومتهای ارتجاعی و فاشیستی ترکیه و ایران برای سرکوب جنبش کردستان همراهی کنند و مورد پشتیبانی ضمنی و مستقیم

امریکا نیز قرار گیرند و اما جلب پشتیبانی همین امریکا. حال با هر انگیزه‌ای که از سوی وی عملی گردد. برای خنثی کردن ائتلاف ضد جنبش کردستان اشتباه باشد؟ و باز در پایان خدمتتان عرض کنم که جنبشهای مدنی ایران تاکنون نشان داده‌اند که مردم ایران به تنهایی قادر به رهایی از یوغ حکومت اسلام در ایران نیستند و جنبش آنها می‌تواند و احتمالا ناچار است با حمایت از جمله نظامی. غرب همراه گردد. در شرایطی که جنبش اعتلا کند و در معرض سرکوب خشن حکومتی قرار گیرد، نمی‌توان و نباید با همراهی نظامی غرب که شما سهوا «دخالت نظامی» می‌نامید، مخالفت نمود. انکارناپذیر است که بزرگترین دشمن مردم ایران و مانع دستیابی ایران به دموکراسی، حکومت اسلامی ایران است، حکومتی که از هیچ تلاشی برای نابودی جنبش حق طلبانه‌ی مردم کشورمان پرهیز ننموده است. پس چرا باید با ساقط کردن چنین رژیم‌ی از سوی طرف ثالثی مخالفت نمود، چنانچه خود قادر به این نباشیم؟ خوب، این امر به درجات بسیار بالاتری برای جنبش کردستان نیز صدق می‌کند که نه با یک حکومت فاشیستی، بلکه چهار فقره از آنها روبرو بوده است؟ تحلیل شما این استنباط را به دست می‌دهد که شما گزینه‌ی سوریه را که تاکنون قریب ۳۰۰۰ نفر از مردم مدنی را کشته، به لیبی که دیکتاتور آن چون صدام مخفی و فراری است، ترجیح می‌دهید. این اصل و اساس تفاوت نگرش شما با احزاب کردستان است. فراموش نکنیم که اپوزیسیون لیبی نیز در آغاز با «دخالت» غرب در لیبی مخالفت می‌ورزید، بعد پی‌درپی پیام می‌فرستاد که چرا ناتو به حکومت لیبی حمله نمی‌کند و یک چتر حفاظتی هوایی برای درامان ماندن از حملات هوایی حکومت قذافی ایجاد نمی‌کند. ناتو به این ندا پاسخ مثبت داد و اگر نمی‌داد، آقای قذافی جانهای بازهم بیشتری می‌گرفت، بدون اینکه سرنگون شود، همان خطری که هم‌اکنون در سوریه نیز وجود دارد. در پایان برای رفع ابهام تأکید می‌شود که عدم مخالفت با حمله‌ی نظامی و حتی دعوت به این مطلقا. باز تکرار می‌شود. مطلقا به این مفهوم نیست که گویا از غرب انتظار می‌رود مردم ایران یا کردستان را رها کند. خیر، حمله‌ی غرب تنها می‌تواند نقش کمکی برای یک جنبش واقعا موجود داشته باشد،

جنبشی که در معرض نابودی توسط یک رژیم قهار و شیاد قرار دارد. بنابراین اساس ، جنبش مردمی است و رهایی نهایی توسط این. همانطور که می دانید ، در کردستان عراق نیز یک جنبش بالفعل وجود داشت. این جنبش ، اما ، بدون همگامی ناگزیر امریکا و متحدین این قادر نبود ، از شر رژیم چو صدام خلاص شود که سر ستیز نه تنها با کردستان داشت ، بلکه همچنین با غرب و همسایگان جنوبی و شرقی و غربی خود. آیا می بایست با این نزاع و همخوانی اتفاقی و شاید مقطعی مصالح مردم عراق و غرب سر ستیز داشت و به بهای بقای چنین رژیمی با «دخالت» غرب عناد ورزید؟ این امر در ارتباط با حکومت اسلامی ایران ، حکومتی که جنایاتش اگر بیشتر از جنایات حکومت صدام نبوده باشد ، کمتر نبوده ، حکومتی که هزاران هزار نفر از اسیران سیاسی را تنها در چند روز قتل عام نمود ، حکومتی که جنایات فجیعی در کردستان خلق نمود ، حکومتی که مرز نشناخته و هر جایی که دستش رسیده جنایت کرد و تعداد زیادی از فرزندگان و برجسته ترین رهبران کردستان و ایران را چنین ناجوانمردانه کشت ... صدق می کند. نه امریکا و نه حکومت های دموکراتیک (حال از نظر شما هر حکومتی دموکراتیک باشد) ، بلکه هر «شیطانی» که بخواهد به مردم ایران و کردستان در امر رهایی یاری رساند ، حال هر دلیل و انگیزه و مصالحی در این داشته باشد ، یقینا با مخالفت من روبرو نخواهد شد ، چون این را در تضاد با مصالح مردم ایران و کردستان نمی دانم... (این موضوع بحث های طولانی تری را می طلبد. اما چون وعده داده شده بود که بحث اجمالی باشد ، فعلا به همین قدر اکتفا می شود.)

سخنانی دوستانه با کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

حسن حاتمی

دفتر سیاسی حزب دموکرات کوردستان ، بیانیه‌ای را در تاریخ ۵ سپتامبر ۲۰۱۱ ، زیر عنوان « کردها حق دارند خواستار حمایت بین‌المللی گردند» انتشار داده‌اند. سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران ، نیز طی نامه‌ای سرگشاده‌ای ۲۸ سپتامبر ۲۰۱۱ (۶ مهر ۱۳۹۰) به دفتر سیاسی—یا به قول آنها «هیئت سیاسی»-، این حزب نوشته ، که در بخشی از آن آمده است: «... حل مساله ملی در کوردستان را با جدائی از ایران و برپائی یک کشور مستقل کرد متشکل از چهار کشور ایران ، عراق ، سوریه و ترکیه مرتبط دانسته و...» واکنشی نامناسبی را نشان داده‌اند ، که انتظار از سازمان اتحاد فدائیان خلق ، نمی رفت. چون شما با مسئلهء کورد آشنا هستید و از جزر و مدهای سیاسی اگاهی دارید. من به عنوان یکی از اعضای حزب دموکرات کوردستان ، سخنان دوستانه‌ای با شما مطرح و منتشر میکنم ؛ جهت روشن شدن بیشتر اذهان و پیگیری دیالوگی دوستانه.

عزیزان!

از شروع سال میلادی جاری (۲۰۱۱)، جنبشهای آزادیخواهی که در شمال آفریقا و خاورمیانه آغاز شد، امید فراوانی برای تغییری عظیم در دل‌های اکنده از شور و عشق شما و ما به آزادی تداعی کرد. مستبدانی که بر اثر مبارزات آزادیخواهانه مردمانشان، در تونس، مصر و لیبی - که مورد مصر و لیبی کم رنگ و پر رنگ پشتوانه‌ی خارجی هم داشتند-، از کاختهای استبداد رانده شدند، و در سوریه، یمن، بحرین مخالفتها با حاکمان مستبد به شکلی خونبار ادامه دارد. در اردن، مراکش، فلسطین، اسرائیل و... - حتا کم رنگتر از همه، نسیم تغییرات در عربستان سعودی نیز-، وزیدن گرفته است. قطار سونامی رهایی از چنگال دیکتاتوران و تغییرات دموکراتیک در ابعاد متفاوت در منطقه بر روی ریل‌های آزادیخواهی و دنیای بهتر، در حرکتند. در ایران نیز، افق مبارزات بیش از سه دهه، برای رهایی از یوغ دیکتاتوری اِخوندی روشنتر از قبل به سوی سپیده صبح ره می پیماید. هرچند تغییرات جدید، در ایران در استانه انتخابات دهمین دوره‌ی ریاست جمهور در سال ۱۳۸۸ (۲۰۰۹)، آغاز شد. ولی بر اثر سرکوب شدید و نبود پشتوانه واقعی و جدی جامعه آزاد و تحول خواه- به شیوه‌ی امروزی- و بوجود نیامدن اوپوزیسیون تاثیرگذار و پایدار برای تغییرات بنیادین در درون، به ثمر نرسید. ولی مبارزات ادامه دارد و تحولاتی بزرگی در راه است.

از سوی دیگر امروز ما در دنیایی زندگی میکنیم، که میتوان از راه‌های گوناگون ندهای حق طلبانه و آزادیخواهانه، مخصوصه‌ن فریادی مردمان و ملل تحت ستم را به گوش جهانیان و افکار عموم رساند. امروزه با استفاده از عملکردهای مثبت شورای حقوق بشر بین‌المللی، ماده و تبصره‌های شورای امنیت سازمان ملل و حتا ناتو با واکنشهای نظامی خود در رویاروی با حاکمان مستبد، برای نمونه در یوگسلاوی سابق، عراق، افغانستان و مورد اخیر لیبی، بساط این دیکتاتورها برچیده شده و امکان برای تغییرات جدیدی که همه اقشار و طبقات مردم، به ویژه ملیت های تحت ستم را دربر میگیرد، فراهم شده و در ماهیت آنها تغییراتی بوجود آمده است. همچنین گامهای مهم و عملی در راه حق تعیین سرنوشت انسانهای محروم از حقوق اساسی، برای زندگی بهتر آغاز شده است.

ولی تاریخ و سرنوشت مردم کورد در منطقهء خاورمیانه که با تقسیم آنها، یکبار در سال ۱۵۱۴ و دیگر بار در ۱۹۲۳، پیوسته در وضعیت اسفباری قرار داشته‌اند و در مسیر اسمیله (ذوب) شدن و انکار با آنان برخورد شده است. مبارزان راه آزادی این ملت-بیش از ۴۰ میلیونی کنونی-، پیوسته برای آزادی خود تلاشهای فراوانی نموده‌اند. کتاب «تاریخچهء کوتاهی از مبارزات خلق کورد»، تألیف و گردآورندهء زنده یاد دکتر صادق شرفکندی و گفتارها و نوشتارهای دیگر، گوشههایی از فراز و فرودهای جنبشهای آزادیخواهی این ملت تحت ستم را بازگو نموده‌اند؛ که هر بار و در هر برهه‌ای از زمان با ترفندی، آزادیخواهان را سرکوب، رهبران آن را اعدام کرده یا در تبعید ناخواسته مدتهای طولانی از عمرشان را سپری نموده‌اند و اکثر اوقات به بهانهء «وحدت و تمامیت ارضی و مسئلهء داخلی»، حقوق ملت کورد را پایمال نموده‌اند!؟ کوردها که در میان کشورهای ترکیه، ایران، عراق و سوریه عمدتاً و حتی در شوروی سابق و جمهوریهای متفاوت و مستقل از روسیهء کنونی تقسیم شده‌اند!؟
دوستان!

بگذارید برای چند صباحی جایمان را عوض کنیم. شما اگر به جای ما بودید و ملت تان حدود ۵۰۰ سال در معرض تقسیم، نابودی و انکار هویتی، اجازه ندادن تدریس به زبان مادری و لباس پوشیدن آزادانهء محلی، جلوگیری از اجرای آداب و رسوم با احساس مستقل و هویتی ملی، قرار میداشتید، چکار میکردی؟ بدون شک مبارزه و مقاومتی دشوار، همه جانبه برای آزادی و تحقق خواستههای ملی تان را انجام میدادید- که خصلت هر ملت مبارز و حق‌انهاست-، ما نیز راه دراز و پرپیچ و خم مبارزات آزادیبخش را آغاز کردیم که هم اکنون نیز، در ابعادی وسیعتر از قبل و با همراهی احزاب، سازمانها و شخصیتهای مبارز جریان دارد.

با نظری گذرا به قرن بیستم در مورد به شکست کشاندن بیشتر تلاشهای آزادیخواهان و جنبشهای رهایی بخش ملت کورد، شاید برایتان بیشتر روشن شود و کوردها را بیشتر دریابید.

در سال ۱۹۱۸، حکومت شیخ محمود حفید-زنده یاد-، در ۱۹۲۰، اجرا نکردن بندهای ۶۲، ۶۳ و ۶۴، پیمان سیور-که تشکیل دولت کوردستان در اینها گنجانده شده بود-، در ۱۹۲۲، برای دومین بار حکومت کوردستان جنوبی توسط بریتانیا برچیده شد. در ۱۹۲۳، شمال، جنوب و غرب کوردستان میان، جمهوری تازه تأسیس ترکیه و کشورهای نوبنیاد عراق و سوریه، توسط انگلستان و فرانسه، دوباره تقسیم گردید. در ۱۹۳۲، جنبش (جمهوری) اِرات در بخشی از شمال کوردستان، توسط مصطفی کمال پاشا و رضا شاه ساقط گردید و ژنرال احسان نوری پاشا-رهبر جنبش، تحت الحفظ تا پایان زندگی-، در تهران نگاه داشته شد. در ۱۹۴۶، جمهوریهای کوردستان و اِذربایجان قربانی جنگ سرد و منافع سرخرمن شورویها شدند. در ۱۹۷۵، جنبش بزرگ اِزادیکش در کوردستان عراق- به رهبری زنده یاد ملا مصطفی بارزانی-، توسط پهلوی دوم و صدام حسین-، از میان رفت. در طول مدت رژیم محمد رضا شاه و بیش از ۳۰ سال رژیم اسلامی ولایت فقهی کوردها و سایر ملیتهای موجود در ایران در معرض سرکوبی سبعمانه قرار گرفته و میگیرند. در ۱۹۸۸ حلیجه، سردشت ۷ تیر ۱۳۶۶، زرده- از توابع کرمانشاه ۳ تیرماه ۱۳۶۷- و... بمباران شیمیایی گردیدند. دگر بار در ۱۹۹۹، با همکاری بین‌المللی برای ربودن عبدالله اوجالان- رهبر تأثیر گزارترین جنبش کورد در برابر سردمداران ترکیه-، انجام گرفت که تاکنون، ۱۲ سال است در حبس انفرادی در جزیره‌ی ایمرالی زندانی است.

این فهرست بخشی از اقدامات سرکوبگرانه‌ای است، که به اینها اشاره شده است. لیست تمامی سرکوبی‌های ملت کورد و خیزشهایش، رشته‌های درازی دارد که در جایی دیگر قابل بحث است. در اینجا پرسش این است که اگر ملت فارس چنین وضعیت تقسیم کردن و سرکوب شده و خونبار و بدون پشتیبان را داشت، شما به عنوان یک حزب مسئول و دارای سابقه تاریخی در این برهه از زمان، با وضعیت جدید پیش‌آمده که «مسئولیت حفاظت»، در سال ۲۰۰۵ در قطعنامه‌ای از سوی مجمع عمومی سازمان ملل متحد تصویب شده را، مثبت ارزیابی نمی‌کردید؟ همچنین با توجه به اینکه تعریف جدید از «حاکمیت ملی»- که قبل‌ن به حاکمیت مطلقه پادشاه و نظامهای زورمدار و

یکه‌تاز جمهوری هم اطلاق میشد. اکنون طوری تعریف میشود که حاکمیت ملی یعنی حاکمیت مردم. مردم هم به همه افراد شهروندان موجود در یک کشور با تنوع‌اتشان اطلاق میشود. که شامل کردها در کشورهایی که در این تقسیم شده‌اند، متأسفانه مصداق پیدا نمی‌کند!؟

ما هم اکنون بیش از یک دهه از قرن بیست و یکم را پشت سر گذاشته‌ایم. از معاهده و ستفالی - که مسئله دولت-ملت-، از محصول شوم ان بود - که برای ملت کورد بزرگترین مصیبت‌ها را به بارد آورد- و جنگ سرد- که انهم اولین قربانیانش ملت اذری و کورد در رویدادهای ایران بودند-، گذشته است. هرچند برعکس نامه‌ی شما که نوشته‌اید: «در این اعلامیه از کشورهای قدرتمند خارجی تقاضا شده است به کمک مردم کرد بیایند تا کردها را از سلطه حکومت‌های مستبد آزاد کنند.» مدت ۲۰ سال است، «دخالت بشر دوستانه» ای که بر اساس قطعنامه ۶۸۸ شورای امنیت سازمان ملل، بخشی از جنوب کوردستان در عراق در مدار امن ۳۶ درجه قرا گرفت و از سلطه رژیم بعث خارج گردید را میبینیم و پس از سرنگونی رژیم صدام، تا کنون - علی‌رغم انواع نابسامانها، اثار شوم جنگ داخلی میان احزاب کورد، مداخله اشکار و پنهان، ایران، عراق، ترکیه و سوریه-، به دستاوردهای بزرگی نیز نایل آمده‌است.

با توجه به شکنندگی وضعیت کردها و توافق همیشگی حاکمان کشورهای سلطه‌گر بر انها- این کشورها علی‌رغم مخالفت‌هایشان در رابطه با سرکوب و پایمال کردن حقوق حقه کوردها، با هم پیمانهای نوشته و نانوشته‌ی فراوان دارند!؟-، بیانیه دفتر سیاسی حدک، حاکی از هوشیاری و رئالیسم سیاسی می باشد. چرا؟

چون اگر در فردای تغییرات در سوریه، ترکیه بازیگر اصلی و صحنه‌گردان پشتیبانی خارجی ان باشد، در اولین گام ملت کورد در انجا- که حتا از هویت شناسنامه‌ای کوردی نیز در رنجند-، حقوقش نادیده گرفته خواهد شد. همچنانکه در تشکیل اپوزیسیون و نشستهای ان در ایتالیا و استانبول ترکیه در ترکیب شورای رهبری نادیده گرفته شده‌اند!؟

در ترکیه، در انتخابات نسبت‌ن ان آزادی که با اجازه‌ی حاکمیت ان کشور برگزار شد،

اولین نماینده منتخب مردم در شهر دیاربکر (امید)، خطیب دجله- که به جرم دفاع از حقوق ملت خود زندانی شده-، به پارلمان راه داده نمیشود؟! در صورتی که خود رجب طیب اردغان پس از انتخابات سال ۲۰۰۲ که تا حدودی در این مایه قرار داشت، برایش قانون عوض کردند و با تبصره‌ای، ابتدا از شهر سیرت، به پارلمان راه یافت- که فادل نامی را که کورد بود و منتخب مردم در سیرت با وجود مصونیت پارلمانی زندانی کردند و جای خالی او را با اردوغان پرکردند- و نخست وزیرش کردند؟! از طرفی دیگر اینهمه یورشهای خونین و ویرانگر که به سنگر ایزادگان- در همهء فصول رزم (قنبدیل)-، انجام میگردد؛ چگونه باید پایان یابد؟ وانگهی در فردای رویدادهای غیره منتظره- که در سیاست کم نیستند-، اگر مشکلات کورد در ترکیه، به طریقی حزب کارگران کوردستان (پ.کا.کا.) را نیز به دایره‌ی توافقات با دولت مرکزی سوق دهد؛ بهترین راه، نظارت نهادهای حقوق بشری بین‌المللی یا اتحادیهء اروپا، برای توافق و تضمین اجرایی و عملی، اطمینان بخش نخواهد بود؟

اگر در حملات پی در پی نظامی که از سوی رژیم اسلامی ایران به جنوب کوردستان (کوردستان عراق) میشود، مخصوصه‌ن توپ و کاتیوشا بارانها- که بیشتر مواقع، انجام میگردد تعدادی کشته و مجروح و بیش از ۸۰۰ خانوار را از خانه و کاشانه خود اواره کرده‌اند-، و حملات خونبار و ویرانگر ترکیه، که هم اکنون نیز هرازگاهی انجام میگیرند- و سازمان شما هم این اواخر این را محکوم کرده و جای تشکر فراوان دارد، حملهء نظامی دیگری، به صورت گسترده و همه جانبه از طرف ایران برای اشغال و تحمیلی جنگی دیگر برای نجات سوریه یا همکاری با این- با توجه به تهدیدهای بشار اسد دیکتاتور-، یا دالان باز کردنی برای کمک به سرپا نگهداشتن، این رژیم ادمکش و خونریز، صورت گیرد، چه وضعیتی برای کوردها پیش خواهد آمد و چکار بایستی بکنند؟ آیا در این صورت غیر از مقاومت همهء کوردها و جنگی تمام عیار و ویرانگر راهی دیگری هست؟ در این صورت جز استمداد از نیروهای بین‌المللی، برای حفظ دستاوردهای جنوب کوردستان و جلوگیری از کشتار و ویرانی راهی دیگر باقی میماند؟ در بوجود آمدن چنین سناریویی، دگر بار بیانیه‌ی حدک، منطق درستی خود را نشان میدهد. دوستان اتحاد فدائیان بگذارید گذر

زمان و رویدادها، ائینه‌ی تمام‌نمای واقعیت‌ها باشند.

هم‌زمان!

زنده یاد دکتر قاسملو در مورد ملت کورد نوشته: «... ملت تجزیه شده‌ای را مشاهده میکنیم که در راه کسب‌ آزادی مبارزه می‌کند. مرزهای چند کشور نیروی وی را تقسیم نموده است و در شرایط حساس و مهم با نیروی متحد این دولتها و حتا پاره‌ای دول دیگر نیز روبرو خواهد شد». - کتاب کوردستان و کورد، دکتر قاسملو، ترجمه طه عتیقی، چاپ اول، سوید، ۱۹۹۶، صفحات ۲۹۰ و ۲۹۱. - ایا این نوشته‌ی ان بزرگ سیاستمدار شهید راه صلح و آزادی را چگونه در میدانهای مین کنونی دشمنان ملت کورد، میتوان تجزیه و تحلیل کرد. وضعیت بس دشوار کوردها و آزادی آنها از ریز یوغ مستبدین، جز با «بین‌المللی کردن پشتیبانی از خواسته‌های کوردها» امکان‌پذیر نیست. البته پشتیبانی بین‌المللی به معنای لشکرکشی نظامی نیست.

ولی جای تعجب این است که کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران، نه تنها از این امر خطیر پشتیبانی نمی‌کند - که در صورت تحقق، میلیونها انسان به آزادی و صلح، سازندگی و پیشرفت سوق داده میشوند و در جهان متمدن و آزاد گامی مهم و سودمندی در تطبیق اعلامیه حقوق بشر خواهند داشت -، متأسفانه اقدامی که هنوز مانند یک نظریه مطرح شده، به ان برجسب «تجزیه طلبی» هم میزند؟! ایا این شرط دوستی و هم‌رزمی است؟

مسئله رزیم جمهوری اسلامی ایران و شباهتهای ایران و لیبی در قسمتی دیگر با شما درمیان گذاشته خواهد شد. به این امید که بتوانیم در آینده با توجه به خواسته‌های طرفین عزممان برای رزمی مشترک با صمیمیتی بیشتر، همدیگر را دریابیم و به فضای تفاهم یاری رسانیم.

پاسخی به کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

عزت پیرانی

ایران از لحاظ تاریخی و در مقطع حساس و خطرناکی قرار گرفته است ، از یک سو با حکومت‌های گذشته با توسل به زور و خشونت و افکار ارتجاعی و همچنین از دست دادن ثروتهای ملی و بدون پایگاه مردمی سعی در ادامهٔ بقاء خود دارد ، از سوی دیگر جهانی که عرصهٔ تاخت و تاز بین المللی شده است و عملاً جز معیار توازن قدرت هیچ معیار دیگری تنظیم کنندهٔ روابط بین دول و به تبع آن ملل نیست در در این میان اپوزیسیونی که باهمهٔ فدا کاریهای گذشته تلفات دادنها و حماسه افرین ها از مشکلات عدیدی رنج می برد ، مشکلاتی که نه چند تا هستند چشم اندازی روشن حداقل در آینده نزدیک برای اتحاد عمل وجود ندارد .

آنچه در این میان بسیار مهم به نظر می رسد دوران‌اندیشی رهبران اپوزیسیون در تشخیص اولویتهای و به طریق اولی منافع ملی است ، هرچند برسر تعریف منافع ملی هم وحدت نظری وجود ندارد. متأسفانه باید اذعان داشت یکی از موارد رنج‌آوری که پیشتر از این یاد شد ، همین نکته است که کسانی که داعیهٔ رهبری یک جریان سیاسی و پاروشنفکری

را دارند ، طبیعتاً باید از حداقل اطلاعات در حوزه های مختلف بر خوردار باشند ، ولی متأسفانه اینگونه نیست ، شاید تصور عده ای این باشد که با لیست کردن گروهی تحت عنوان روسنفکر چند کتاب مارکسیستی خوانده و چهار مقاله نوشته می تواند ادعا کرد به یک جریان سیاسی دارای رهبر فرهیخته در تشخیص و مدیریت یک راهبرد سیاسی است . کنار نشستن یا به جنبش های مردم تنها بدلیل استفاده هایی که امریکا و اروپا و سایر کشورهای صاحب منافع در منطقه در این میان می برند ، با سوطن نگاه کردن اِقایان سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران و بد تراز هم ، همصدا با جمهوری اسلامی تنها علیه امریکا و اسرائیل در منطقه شعار داد نه تنها عملی در خدمت مردم ایران و منطقه و برقراری آزادی برای مردم ایران نیست ، بلکه کورکورانه در خدمت دیکتاتورهای منطقه قرار گرفته اند.

اِقایان سازمان فدائیان خلق ایران تردید نیست که ادامه این جنبش ها نقشهء منطقه را دگرگون خواهد کرد و منطقه ای جدید با جغرافیای و قانون جدیدی را بوجود خواهند آورد و مطمئناً امریکا و کشورهای غربی دران منافی برای خود خواهند داشت ، ولی در عین حال روشن است که فروپاشی دیکتاتورهای حاضر در منطقه فضا را برای پیش برد مردم آزادیخواه در برقراری آزادی و دمکراسی در منطقه آماده می کند . معمر قذافی را در هم شکستند و پائین کشیدند ، مردم تمام شهرهای لیبی را در دست خود گرفتند ، کشور لیبی و کشورهای دیگر مانند مصر و تونس نوعی به سوی آزادی پیش می روند . آیا معنی دارد به دنبال هدف های جمهوری اسلامی تنها در منطقه شعار مرگ بر امریکا بدهند ! و امروزه معنی ندارد تا با شعاری شبیه که امریکا می خواهد پای خود و اسرائیل را در منطقه پیشتر باز نماید از مبارزه خونین و با استقامت مردم آزادیخواه سوریه دفاع نکنیم ؟ و در خدمت هدف های رژیم جمهوری اسلامی در حفظ بشار اسد دیکتاتور سوریه در اید . اِقایان کومیتة مرکزی اتحاد فدائیان خلق ایران ، عنوان کرده اند که خواست حقوق ملی کردها دمکراسی برای ایران و خود مختاری برای کردستان شناخته شده است . رهبر جانباخته دکتر قاسملو حل مسئلهء کرد را درچار چوب ایران آزاد و دموکراتیک عملی

دانست ، حزب دمکرات کردستان با خواست ملی حزب دمکرات کردستان ایران در زمان دکتر قاسملو خیلی فاصله دارد . اگر زنده یاد ، شهید دکتر قاسملو در حیات می بود مسلماً قبول کنید با توجه به شرایط و اوضاع دنیای مدرن و پیش رفته امروزی ، دیدگاه دکتر قاسملو به نسبت حقوق ملی مردم کردستان در ایران به مراتب خیلی ار خودمختاری و فدرالی بالاتر بود .

اگر قرار باشد ملیتها حالا داخل جغرافیای ایران در فکر درست کردن سیستمی هم پیمان باشند این سیستم نباید برای ملت کرد با زور باشد ، بلکه باید بر مبنای دل به خواست و رای و فراندوم در کردستان حل بشود . ما نمی دانیم که آینده ایران به کجا خواهد رسید . ایران هنوز در بند یک دولت دیکتاتور تئوکراسی جمهوری اسلامی هست ، حقیقت این است که در این عصر زمان دولت مرکزی باید حق تعیین سرنوشت که حقی است طبیعی باید برای هر ملتی به رسمیت شناخته شود ، این ملت به دلیل سابقه طولانی مبارزاتی و تاریخی در جهت کسب حقوق ملی و حق تعیین سرنوشت خویش در تمام دورانش از سایر ملیتها مورد سرکوب و کشتار قرار گرفته است . ناسیونالیستهای افراطی فارس ، ملت کرد را مردم تجزیه طلب و غیرقابل اعتماد معرفی کرده اند ، در نظام رژیم ایران همیشه قانون زور حاکم بوده از طریق نیروهای نظامی و انتظامی اجرا شده و قانون خشونت را به کار برده اند .

ایقاین فدائیان خلق ایران ، ابرهای سیاه جنگ و ویرانی به آسمان ایران نزدیک شده اند ، حالا دیگر تنها خبر گزاریهها تهدیدهای غیر مستقیم مقامات امریکا ، اروپا و اسرائیل را منتشر نمی کنند و یا دولت ها کشورهای کوچک خلیج فارس و همسایگان ایران در انتظار این نیستند ، بلکه در خود ایران ونه از زبان اصلاح طلبانی که تا کنون نسبت به این خطر هشدار داده اند ، بلکه به تدریج از جانب به اصطلاح اصولگرایان نیز این خطر مطرح می شود . حاکمان رژیم اسلامی بدرستی نگران نتیجه این توهماتی هستند ، اکنون یک کانون تبلیغاتی عظیمی جنگ در کشور ایران وجود دارد و ایران باید در انتظار چه حوادثی باشد .

بلاخره کردها حق دارند خواهان برخورداری از حمایت جامعه‌ی جهانی گردند یا نه؟! پاسخی به یک هموطن.

ناصر ایرانیپور

توضیح:

یکی از هم‌میهنانمان به نام آقای مجید سیادت بر این ناچیز منت گذاشته و در سایت رسمی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران پاسخی به نوشته‌ای که این جانب تحت عنوان «پاسخی شخصی به پرسشهای سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران از حزب دمکرات کردستان» منتشر نموده بودم، داده‌اند تحت عنوان «چند کلامی بایک هموطن»، که بنده نیز پاسخ به وی را به شرح ذیل در اختیار علاقمندان قرار می‌دهم.

بحث از اینجا آغاز گشته که حزب دمکرات کردستان در بیانیه‌ای تحت عنوان «کردها حق دارند خواهان برخورداری حمایت جامعه‌ی جهانی گردند» از جامعه‌ی بین‌المللی و شورای امنیت سازمان ملل متحد خواسته که همانند مورد لیبی و قطعنامه‌ی ۱۷۹۳ و شورای امنیت که برای صیانت از مردم لیبی به تصویب رسید، یک چتر حمایتی و حفاظتی برای درامان ماندن مردم کردستان نیز در مقابل یورشهای پیگیر و همگام

حکومت‌های منطقه ایجاد نمایند. در این بیانیه اشاره‌ی تاریخی چند جمله‌ای نیز به رنج دیرین و تقسیم کردستان توسط امپراطوریها شده است. این دو خشم و موضع‌گیری منفی محافل ناسیونالیستی، ارگانهای حکومت اسلامی، کمونیست‌های افراطی و همچنین سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران را برانگیخته است، مبنی بر اینکه گویا بیانیه‌ی حزب دمکرات کردستان دعوت از آمریکا برای دخالت نظامی در ایران و جدایی طلبی از ایران بوده است. این درحالیست که در بیانیه‌ی مورد نظر نه بطور مشخص و منفک سخنی از ایران در میان بوده، نه از مطالبه‌ی استقلال کردستان، نه از دخالت نظامی و نه اساساً خطاب به آمریکا نوشته شده است.

بنده نیز در مطلب مورد اشاره‌ی آقای مجید سیادت پرسشهایی را مطرح کرده بودم که بخشاً پاسخ نگرفته‌اند و اینجا نیز که پاسخ داده شده‌اند،

- در تناقض با عرایض بنده نبوده‌اند،
- اتفاقاً در تضاد با بخشی از گفته‌های خود وی قرار داشته‌اند و
- به‌ناحق اصرار بر این‌گرددیده حرفهای نگفته به بنده منتسب گردند! برای نمونه باز در مورد وحدت دوباره‌ی ملت کرد و تشکیل دولت کردستان صحبت گردیده که صرف نظر از ضرورت و درستی یا نادرستی آن نه کلام بنده بوده و نه حزب دمکرات کردستان. و یا باز بطور ضمنی از این سخن به میان آمده که گویا بنده «دعوت به دخالت نظامی» (!) نموده‌ام که با حقیقت همخوانی زیادی ندارد.

و اما این پرسش اصلی که آیا بلاخره کردها حق دارند در مقابل یورشهای حکومت‌هایی که در ضدیت با کردستان اتفاق عمل و نظر دارند و به خشونت لجام‌گسیخته روی می‌آورند، خواهان برخورداری از حمایت جامعه‌ی جهانی گردند یا نه، پاسخ نگرفته است.

حرف بنده: دخالت نظامی در ایران مطلقاً بحث و مورد نظر حزب دمکرات کردستان و بنده نبوده است، اما

- اگر روزی کردستان ناچار شد به دلایلی مثلاً برای دفع حملات دولتهایی چون

ایران و ترکیه درخواست حمایت بین‌المللی، از جمله نظامی نمود، این امری بجا خواهد بود (مانند ایجاد منطقه‌ی حفاظتی در شمال عراق)،

- اگر روزی رژیم خواست یک قیام سراسری مردم میهن‌مان را با استفاده از ابزار نظامی سرکوب کند، خواست حمایت بین‌المللی از جمله نظامی باز بجا خواهد بود (مانند مورد لیبی)،

- اگر روزی خارج از اراده‌ی من با جنگ‌افروزیهای ممتد رژیم، برای جلوگیری از دستیابی رژیم اسلامی به سلاح اتمی و یا بخاطر حمایت‌های وسیع این رژیم از تروریسم بین‌المللی جنگی بین غرب و حکومت خشونت‌پرور ایران روی داد (همانند رژیم طالبان)، در جبهه‌ی رژیم با عرق ملی واپسگرایانه سینه چاک نخواهم کرد و چه بسا از این نزاع در صورت فراهم‌بودن شرایط لازم بهره‌گیرم، بخشی از میهنم را آزاد کنم.

این کلام صریح، واکنش منفی و دماغ‌کُژیک بخشی از طرف‌ها را برانگیخت. حال پرسش این است که منشاء این مخالفت‌ها و بخشا خصومت‌ها کجاست:

یک) بخش زیادی از این موضع‌گیری مشابه طرف‌های متفاوت و متخاصم از یک اندیشه‌ی به نظر من مشترک سرچشمه می‌گیرد، اندیشه‌ای که بر شالوده‌ی

الف) «ناسیونالیسم» ناسالم و

ب) غرب‌ستیزی ناسالم و

پ) مرکزگرایی و پیرانگر سیاسی و قومی قرار دارد. اینان هنوز این حق را برای جنبش کردستان قائل نیستند که قائم به ذات حرکت کند، تصمیم‌گیرد، سیاست اتخاذ کند، از مجامع بین‌المللی خواهان یاری برای درآمان ماندن از سرکوب‌خشن حکومت‌های حاکم بر کشورهای منطقه گردد. اینها اگاهانه یا نااگاهانه کردستان را فرع و بیدک به حساب می‌آورند، همان مکانیسم فکری که ساختار دولتی ایران بر این قرار گرفته است و قریب هفت دهه است از سوی کردستان مورد چالش قرار گرفته است.

با این دسته جز مبارزه‌ی فکری و اثبات ناموثق بودن ادعاهایشان و ناموجه‌بودن

استنتاجاتشان نمی‌توان کرد.

دو) اما دسته‌ای از منتقدین نیز نیروهای سیاسی مردمی و مدافع حقوق مردم ستم‌دیده و حق تعیین سرنوشت هستند. داوری منفی اینها نه از سر سوء نیت که

الف) بخشا از سوء تفاهم و

ب) از ادبیات و اولویتها و منظرگاههای متفاوت ، اما نه متضاد ،

پ) بخشا نیز از دیدگاههای متفاوت سیاسی نشأت می‌گیرد که احتمالا بطور واقع وجود دارند ، اما در چهارچوب مقتضیات دموکراسی قابل قبول هستند و به هر حال فاجعه نیستند.

شایسته است که با این گروه دیالوگ صمیمانه ، اما صریحی برای رفع ابهامات و شبهات و روشن شدن تفاوت‌های احتمالی موجود در جریان باشد. به هر حال من جریانات فدائی را خارج از این یا این موضع متفاوتشان و انتقاداتی که بر آنها وارد می‌دانم را نه تنها دشمن جنبش کردستان محسوب نمی‌نمایم ، بلکه فراتر از آن ، اینها را در جبهه‌ی سیاسی خود قلمداد می‌نمایم و خواهان همیاری و همبستگی و هم‌فکری و هم‌دلی بیشتر با آنها نیز هستم. بحث من با سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران و با این هموطن عزیز بر این درک استوار است.

و اکنون پس از این مقدمه و معرفی نه چندان کوتاه
پاسخ بنده به این عزیز هم‌میهن:

اقای مجید سیادت ، هموطن گرامی ،

با درود به شما و سپاس از اینکه مطلب این ناچیز را مورد عنایت قرار داده‌اید ، چند نکته‌ای را در شمایل پاسخ به استحضار شما می‌رسانم:

۱. حقیقت امر این است که بخشا متوجه نشدم که تفاوت و تعارض دیدگاه شما با بنده در کجاست. تا جایی که بحث. برای نمونه. به حق تعیین سرنوشت خلقها برمی‌گردد ، نه تنها با هم هم‌عقیده‌ایم ، بلکه صراحت و شفافیت کلام شما بسی بیشتر از

اینچه است که من گفته‌ام (یاد توصیه‌ی لنین افتادم که می‌گفت تکیه کلام کمونیستها و انقلابیون روس باید پذیرش حق جدایی و تشکیل حاکمیت مستقل خلقهای غیر روس روسیه باشد و کمونیستها و انقلابیون این خلقها نیز باید بر ماندن در چهارچوب روسیه تأکید ورزند. تنها در چنین صورتی است که نزدیکی واقعی بین این خلقها بوجود خواهد آمد). بنده نیز از حق جدایی کردستان به لحاظ اصولی دفاع می‌کنم، اما بهره‌گیری از این حق و اجرایی کردن آن را در هر شرایطی به سود مردم کردستان نمی‌دانم. از این گذشته خود میل دارم به دلایل فراوان با شما و مردم ایران در خانه‌ی مشترکی که امروز «ایران» نام دارد، زندگی کنم. به‌ویژه یک ایران دمکراتیک و فدرال را به یک کردستان مستقل، اما غیردمکراتیک ترجیح می‌دهم. به لحاظ تباری ایران سرای من است. تمام هم و تلاش من معطوف به این است که این سرزمین به لحاظ سیاسی و حقوقی نیز به من تعلق داشته باشد. بنده همواره گفته‌ام و اینجا نیز خدمت شما عرض می‌کنم، تصمیم در مورد جدایی کردستان را در نهایت نه مردم کردستان، بلکه نیروهای خواهند گرفت که در ایران متولی نخست سیاست خواهند بود و مشارکت دمکراتیک مردم کرد در تعیین سرنوشت خود (کردستان) و کشورش (ایران) را ناممکن گردانند. اما تا جایی که به من برمی‌گردد، چنانچه حق انتخاب داشته باشم، این گزینه‌ی ارجح من نخواهد بود. آیا ناشفافیتی در این کلام، نادرستی در این موضع ملاحظه می‌کنید؟ تصور می‌کنم، دست کم امیدوارم، در اینجا اختلافی نداشته باشیم.

۲. هم‌وطن عزیز، شما ابراز امیدواری کرده‌اید که راهی واقع‌بینانه برای دستیابی به همگرایی بخشهای کردستان یافت شود. خیلی از لطفتان ممنون. ولی عزیز من، من حتی این را نیز نگفته‌ام و با این وصف در معرض اتهاماتی ضمنی قرار داشته‌ام. دکتر قاسملوی فکور بیش از چهار دهه پیش، حتی پیش از اینکه اتحادیه‌ی اروپا در کیفیت و کمیت امروزی اش وجود داشته باشد، نوعی فدراسیون و انتگراسیون برای منطقه‌ی خاورمیان توصیه و پیشبینی نموده بود که در ضمن حفظ حاکمیت کشورهای این منطقه مرزهای جغرافیایی اهمیت و یا نقش جداکننده و تقسیم‌کننده‌ی کنونی خود را از دست بدهند. این همان چیزی است که شما نیز به درستی به آن اشاره کرده‌اید. اگر

شما این حرف را بگوئید این مشکلی ایجاد نمی‌کند ، اما اگر من همین را رقیق‌تر نیز طرح کنم ، باز افسانه‌ی جدایی‌طلبی به ذهن برخی خطوط می‌کند و «دام بزرگش» می‌نامند! آیا دیده شده که ما در مورد پیاز و سیب‌زمینی هم صحبت کنیم ، با بحث «جدایی‌طلبی» و «توطئه‌ی بیگانگان» روبرو نشویم؟!

۳. اقای سیادت ، هم‌وطن گرامی ام ، قدری انصاف داشته باشید: آخر کی من از امریکا دعوت کرده‌ام در ایران دخالت نظامی کند؟! حق نبود که شما برای مستدل ساختن ادعایتان نقل قولی ناقابل از بنده بیاورید؟! واقعیت امر این است که امریکا اگر مصالحش ایجاب کند ، دخالت می‌کند ، دیگر مخالفت من تأثیری در این نخواهد داشت. برعکسش هم صادق است: اگر مصالحش ایجاب نکند ، چنین دخالتی صورت نخواهد گرفت ، دیگر دعوت بنده نیز تأثیری بر این نخواهد داشت. بحث ما ، اما ، چیز کاملاً دیگری است: بنده می‌گویم اگر خارج از اراده‌ی من جنگی بین ایران و امریکا روی دهد ، بنده از موضع «ضدامپریالیستی» و «ناسیونالیسم» ارتجاعی به جبهه‌ی رژیم اسلامی ایران نخواهم خزید و چه بسا از این بهره خواهیم گرفت ، بخشهایی از ایران و کردستان را نیز از زیر سلطه‌ی رژیم ایران رها سازم. همچنین سناریوهای دیگر نیز قابل تصورند: خیزشی بزرگ در ایران بوقوع می‌پیوندد و رژیم ایران. همانند رژیم سوریه و قذافی. می‌خواهد این را با کشتار مردم سرکوب نماید. اگر در چنین حالتی مثلاً شورای امنیت سازمان ملل تصمیم به اقداماتی نظامی بر علیه حکومت ایران گرفت ، اشتباه محض می‌دانم با این مخالفت ورزید. اگر هم خود رژیم ایران جنگی برافروخت ، باز این جنگ رژیم است و نه من. به هر حال به این کمک نخواهم کرد. این کل کلام بنده است. شما می‌توانید با این موافق باشید یا مخالف ، اما تحریف این شرط انصاف نیست!

۴. اری درست می‌گوئید کارد به استخوانمان رسیده است. می‌دانید که رژیم ایران از هیچ جنایتی بر علیه مردم کردستان دریغ نکرده است ؛ هنوز دیوار صوتی شکستن هواپیماهای اف ۱۴ امریکایی رژیم ضد امریکایی ایران بر آسمان شهرم را فراموش نکرده‌ام ، توپ باران و خمپاره باران چندین روزه‌ی شهرم توسط حکومت الهی و لت و پار شدن مردم بی دفاع و مدنی شهرم از جمله فک و فایلیم را فراموش نکرده‌ام ، اعدام دوستان و هم‌بازیها

و هم کلاسی‌هایم را فراموش نکرده‌ام ، ترور رهبران فرهیخته‌ام هنگام مذاکره با این رژیم شید در وین و هنگام مشاوره با رفقای شما در برلین را فراموش نکرده‌ام ، مسموم کردن غذای اردوگاه‌های احزاب کردستان و شکنجه و اعدام و ترور تعداد بیشماری از هواداران و اعضای آنها را فراموش نکرده‌ام ، تبعیضات بیشمار سیاسی ، فرهنگی و اقتصادی بر مردم را فراموش نکرده‌ام ، ... تحت چنین شرایطی حق بدیهی خود می‌دانم از خلاصی از شر چنین رژیمی با تنها زبانی که می‌فهمد ناخرسند نباشم. اِری ، رژیمی که حق زندگی از هزاران انسان شریف در زندانهای ایران را ستاند ، حق زندگی ندارد.

۵. کدام رژیم را دیده‌اید که پس از به قول شما «دخالت نظامی» آمریکا بر سر کار آمده باشد و چنین وسیع‌نخبان مدنی و سیاسی خود را جینوساید کرده باشد؟ دگراندیشان را در خانه‌هایشان تکه‌تکه کرده باشد؟ چنین راحت فرزادها و شیرین‌ها و فرهادها و نداها را بکشد؟ نه هموطن عزیزم ، برای نظر شما احترام قائلم ، اما هیچ نگرانی از سرنوشتی چنین رژیمی ندارم ، رژیمی که منشأ شر نه تنها در ایران ، بلکه در منطقه و جهان است. اگر واقعا ضدامپریالیست هستیم ، باید با چنین رژیمی درافتاد ، چه که این رژیم بیشترین شاخصهای یک نظام میلیتاریستی. امپریالیستی را در خود جمع کرده است و می‌رود چون فاشیسم دهه‌ی چهل‌جنگی همه‌گیر را به بشریت تحمیل کند. حتی چنانچه این‌رهایی به کمک مجامع بین‌المللی و شورای امنیت و خود آمریکا به ویژه بر بستر یک جنبش عملاً موجود ممکن گردد ، از آن پشتیبانی خواهیم کرد ، چون مردم ایران جز حکومت امام زمان احمدی‌نژاد چیزی برای از دست دادن ندارند.

۶. به تصور من شما تفاوتی بین حمله به حکومت «جمهوری» اسلامی ایران و ایران قائل نیستید ، بنده قائلم.

۷. شما از «میلیونها کشته» (!!) در عراق سخن رانده‌اید ، نمی‌دانم این امار شما از کجاست. اما توصیه‌ی من به شما این است که تفحصی در مورد تعداد کشته‌هایی که مردم شیعه و مردم کردستان عراق زیر چکمه‌های حکومت مستقل و ضدآمریکایی صدام داشته‌اند ، داشته باشید. تازه شما تصور می‌کنید امروز چه نیروهایی در عراق با

حکومت حاضر در جنگ مسلحانه هستند و مردم را کشتار می‌کنند؟ آیا این نیروهای مبارز و انقلابی و انسانهای شریفی از سنخ شما هستند؟ خیر؛ مرتجع‌ترین و قشری‌ترین نیروهای مذهبی و ناسیونالیستهای شووینیست هستند با این در تضاد و جنگند. یقین داشته باشید اگر حکومت مطلوب شما و من هم در این خطه و یا فردا در ایران حاکمیت را در دست گیرد، نیروهای مشابه حکومت را با ترور و اشاعه‌ی رعب و وحشت به چالش خواهند کشید. نمونه‌های کمی در تاریخ نداشته‌ایم. بنابراین این به نفس حمله‌ی حکومت آمریکا به حکومت صدام برنمی‌گردد، بلکه به خلأی که فقدان دیکتاتوری و فضای بالنسبه باز ایجاد کرده برمی‌گردد و از این طرفداران دیکتاتوری و ارتجاع مذهبی بهره می‌گیرند.

۸. شما و برخی از دوستان به تلفات و ضایعات احتمالی که چنین نزاعهایی در پی دارند، اشاره داشته‌اید و اینکه گویا این گزینه منجر به دیکتاتوری خواهد شد. اولاً اینکه تلفات و ضایعاتی که سلطه‌ی دیکتاتورهایی چون صدام و بشار اسد و قذافی و حکومت اسلامی تاکنون برای این مردم در پی داشته‌اند، در نظر گرفته نمی‌شوند. دوماً اینکه چنین تلفاتی در صورت سرنگونی قهرامیز حکومت‌های دیکتاتور ناگزیر نیستند، چه بسا بسیاری از کشورها داشته‌ایم که توسط حمله‌ی نظامی از خارج رهایی یافته‌اند، بدون اینکه بعد از این چنین تلفاتی داشته باشیم و حتی بدون اینکه این «دخالت‌ها الزاماً به دیکتاتوری نیز منجر شده باشند. به عقیده‌ی من جنبش دمکراسی‌خواهی میهن‌مان این قدرها نیرومند است که پس از چنین نزاعی حکومت دست جانبداران استبداد نیافتاد، همانطور که در اروپا و ژاپن پس از رهایی از فاشیسم نیافتاد. این قدر به خود و نیروی مردم بی‌اعتماد نباشیم. وانگهی مگر انقلاب‌های مردمی و غیرقهرامیز نیز به دیکتاتوری نیانجامیده‌اند؟! نمونه‌ی انقلاب ۵۷ کشورمان و حکومت پس از آن حی و حاضر جلوبمان است. برعکس: چند انقلاب مدنی می‌شناسید که منجر به دیکتاتوری نشده باشد؟ حداقل دو نمونه‌ی آن را در سده‌ی پیش در میهن خود تجربه کرده‌ایم.

۹. شما حرف بنده را تایید می‌فرمائید که می‌گویم باید از شکافهای آمریکا و حکومت اسلامی استفاده کرد. اما بلافاصله می‌گوئید که بنده در مورد آمریکا توهم

دارم! خیر قربان ، چنین نیست . باور کنید در مورد امریکا هیچ توهمی در کار نیست . ضرباتی که این کشور متوجه جنبش کرد . این هم در همه ی بخشهای آن کرده است . به این ساده گی ها فراموش شدنی نیستند . رژیم شاه بدون امریکا اب هم نمی خورد ، اعدام قاضی محمد و یارانش و سرکوب جنبش حق طلبانه ی کردستان در اواسط دهه ی چهل میلادی سده ی پیش ، خیانت به جنبش ملی کردستان عراق که منجر به قرارداد ننگین الجزایر شد ، همراهی با دولت ترکیه در کشتار مبارزان کردستان آن خطه ، چشم پوشی بر توپباران همین الان کردستان عراق توسط سپاه پاسداران ، چشم پوشی بر این همه جنایاتی که رژیم صدام و اسد در حق مردم کردستان انجام داده اند ... نشان داده اند که امریکا همواره دنبال مصالح خود بوده است و این مصالح بسیاری از مقاطع حساس تاریخی در تضاد با مصالح مردم کردستان قرار داشته اند . در همین رویدادهای سوریه هیئتی از احزاب متحد کردستان سوریه به امریکا سفر می کنند . می دانید امریکا چه به آنها گفته است ؟ بسیار با صراحت گفته که شما را تنها در چهارچوب «اخوان المسلمین» به رسمیت می شناسیم و می پذیریم . بی شرمی از این واضح تر ؟ همین اکنون در عراق نیز در بخشی از مهمترین مناقشه ها جانب طرفهای مذهبی و ناسیونالیستی عراق را گرفته است . در بمباران شیمیایی حلبجه نیز امریکا لام تا کام چیزی نگفت و اما بعدها در یک سناریوی ساخته شده برای یک اردک مانده در سواحل غرق در نفت اشک می ریخت !!! اری ، این چند نمونه از مسائلی بود که مربوط به کردستان بوده اند . مگر می شود سرنگونی حکومت مصدق و انجام دو کودتای نظامی که منجر به استبدادی چند دهه و سربرون آوردن حکومت اسلامی ایران از درون و دامان آن شد را نادیده گرفت ؟ مگر می شود زندانهای ابوغریب و گوانتانامو و دفاعش از مستبدترین و ارتجاعی ترین کشورهای جهان را ندید ؟ همه ی اینها اظهر من الشمس هستند . لذا در این ارتباط ابهامی موجود نیست . امریکا اگر با حکومت ایران نیز دربیافتاد ، بخاطر چشم و ابروی ایرانیان در نمی افتد ، بلکه در پیگیری منافعش به چنین کاری دست خواهد زد . اما این در هر شرایطی به زیان ما نیست ، به همان اندازه که مخالفت با یورش نظامی امریکا به

حکومت ایران نیز به سود ما نیست. شما تصور می‌کنید کشورهای چینی و روسیه و چین که خود از انجام هیچ جنایتی، مثلاً در چینستان و تیمور شرقی، فروگذار نبوده‌اند و مخالف تصویب هرگونه قطعنامه‌ی در محکومت نقض حقوق بشر در ایران هستند، در راستای منافع مردم کشورمان عمل می‌کنند؟! من حتی قدری فراتر می‌روم و چنین نزاعی بین حکومت‌های ایران و آمریکا را در خدمت انقلابی ضدحکومتی در ایران نیز می‌دانم. یک نمونه: تقریباً غالب سازمان‌های چپ و سوسیالیستی امروز دیگر لنینیست نیستند، اما لنین را یکی از متفکرین و انقلابیون با‌درایت سده‌ی پیش می‌دانند. می‌دانید موضع لنین در مورد حمله‌ی امپریالیستی به روسیه‌ی آن هنگام چه بود؟ مستحضر هستید که لنین چنین حمله‌ای را حتی به سود انقلاب دید؟ اطلاع دارید که وی با کمک همین کشور امپریالیستی که میهنش را مورد حمله قرار داده بود، به روسیه برگشت و بدون این کمک‌ها چه بسا بازگشت وی به روسیه برای سازماندهی امر انقلاب ممکن نبود؟ می‌دانید توصیه‌ی وی به سربازان روس چه بود؟ مقابله با «امپریالیسم» یا با حکومت تزار؟ ... اری، لنین نه سراب داشت و نه توهم، اما در لوای انقلابی‌گری سطحی ناسیونالیست و میهن‌پرست واپسگرا نبود.

۱۰. اقای سیادت عزیز، بنده نیز احتمال درگیر شدن آمریکا در جنگی با حکومت اسلامی را بسیار ضعیف می‌دانم. و بحث حزب دمکرات کردستان و بنده نیز مطلقاً این نبوده است. می‌دانید که حکومت‌های ترکیه و ایران از غرب و شرق کردستان را اماج بمبارانها و توپ‌بارانهای خود قرار داده‌اند. بحث حزب دمکرات کردستان این است که چرا یک منطقه‌ی حفاظتی برای درامان ماندن از حملات هوایی کشورهای منطقه برای کردستان ایجاد نمی‌کنند، برای نمونه همان‌گونه که در قطعنامه‌ی مورد بحث این حزب و سازمان اتحاد فدائیان به تصویب شورای امنیت رسیده است. من مطمئنم شما با این مخالف نیستید. تنها نمی‌فهمم که چرا مطالبه‌ی این را بر حزب دمکرات کردستان ایراد می‌گیرید. مگر سازمان اتحاد فدائیان همین مطالبه را هنگام کشتار مردم لیبی توسط قذافی از غرب «امپریالیستی» نداشت؟! همین را هم بر ما روا نمی‌دارید؟! تازه این را «دام» نیز می‌نامید؟ مال خود شما را چه می‌شود نامید؟ شما همان اتهاماتی را که پس از

صدور این بیانیه متوجه شما ساختند را اکنون متوجهی ما می‌سازید. این شرط انصاف است.

۱۱. ای‌ق‌ای سیادت گرامی، بطور جد نگرانی من این است که برخی از هموطنان عزیز من در آنچه در ارتباط با کردستان می‌گویند زیاد صادق نباشند. آخر، بی‌انصافها، در نوار غزه، هزاران کیلومتر دور از میهن خودمان، در جریان علم‌شنگه‌ای که مرتجعین اسلامی ترکیه به راه انداختند، اعلامیه‌ها دادید، تومارها نوشتید. درحالیکه مدت مدیدی است مناطق مرزی ایران و عراق و مواضع احزاب کردستانی از سوی ترکیه و ایران بمباران و توپ‌باران می‌شوند و اما شما چهار کلمه‌ی ناقابل در مورد این نوشتید! این است معنای واقعی این همبستگی که شما از این دم می‌زنید؟ در دفاع از فلسطین. به درستی. پی‌درپی اعلامیه صادر می‌کنید و طوری عمل می‌کنید که گویا اطلاع و خبری از کردستان ندارید؟! آیا اگر مردم عرب ایران هم چنین مورد یورش حکومت اسلامی قرار گیرند، چنین اعلامیه‌های صادر می‌کنید و خواهان حق تعیین سرنوشت و پذیرش این در سازمان ملل نیز می‌شوید؟ باور کن، فلسطین نیاز به پشتیبانی من و شما ندارد؛ طرفهای بسیار گردن‌کلفت، از روسیه و چین و امریکا گرفته تا کشورهای اروپایی، اسلامی، عربی و به ویژه حکومت اسلامی ایران پشت این را گرفته‌اند. تازه مگر اسرائیل حق تشکیل دولت فلسطین را برسمیت نشناخته؟ کدام نیرو چنین حقی را از تعارفات تئوریک بگذریم، برای کردستان مثلاً عراق قائل است؟، اری، این کردستان است که بی‌پناه و بی‌کس مانده است، نیاز به همیاری و همدلی شماها دارد. «فرشی که بر خانه رواست، بر مسجد حرام است.»

۱۲. شما می‌فرمائید که آنچه من می‌گویم «تفرقه‌اندازی» است. بنده همچون نظری ندارم و با جدیت دست همیاری به سوی هر نیرویی دراز می‌کنم که باورمندانه در تلاش برقراری دمکراسی در ایران باشد، اما در دام «ناسیونالیسم» و افسوسگرایانه، ناسیونالیسمی که دست‌آخر ادامه‌ی حاکمیت نکبت‌بار اسلامی را در پی داشته باشد، نخواهم افتاد، «ناسیونالیسمی» که شوربختانه قادر است مردم و جنبش کردستان

را از مابقی ایران جدا کند. اما به هر حال این نیت و خواست مردم و جنبش و نیروها و روشنفکران کردستان نبوده و نیست، بلکه پیامد مواضع نیروهای سراسری است که از درک رنجی که کردستان می‌کشد، عاجز مانده‌اند و هر بار با مستمسک «توطئه‌ی بیگانگان» و «تجزیه‌طلبی» به مصافش می‌ایند. این عدم درک است که همبستگی و وحدت ایران را به مخاطره می‌اندازد و نه سیاستهای احزاب کردستانی که همواره دستیابی به مطالباتشان را در چهارچوب ایران جسته‌اند.

۱۳. بی‌انصافی محض است مدعی شد که احزاب کردستان به آمریکا «دل بسته‌اند» و آمریکا از آنها «استفاده‌ی ابزاری» می‌کند. خیر قربان، این احزاب به آمریکا دل نبسته‌اند، اما با این در مصاف هم نیستند. دشمن اینها آمریکا نیست، بلکه حکومت اسلامی ایران است. اگر «استفاده‌ای» هم در کار باشد، این یقیناً دو جانبه است. آیا کسی امروز به جد قادر است ادعا کند که در منطقه‌ی ما جنبشی فعال‌تر و زنده‌تر از جنبش کردستان وجود دارد؟ کدام نیروی سیاسی در ایران در راه اهدافش به اندازه‌ی کردستان قربانی داده است؟ کدام نیروی سراسری ایرانی قادر است در یک دهکده یک اعتصاب راه بیندازد؟ یقیناً از دو مورد اعتصاب سراسری در وسعت کردستان به فراخوان احزاب کردی باخبرید. این حکایت از این دارد که این جنبش به نیروی خود متکی است. در چندین سال گذشته چند مورد دیده‌اید که حکومت اسلامی هواداران و اعضای سازمانهای ایرانی را اعدام کند؟ آیا نبود اِماری در این زمینه حکایت از رحم و شفقت حکومت اسلامی دارد و یا از این واقعیت که این سازمانها از فعالیت و تشکیلاتی در پهنه‌ی ایران برخوردار نیستند؟ آیا چنین حکمی را در مورد احزاب کردستان که هر از چند گاه چند هوادار و عضو و فعال اینها اعدام می‌شود را می‌توان داد؟ یرای، این جنبش در درجه‌ی نخست به نیروی قائم به ذات و فعال خود دل بسته است.

۱۴. و اما در ارتباط با یوگسلاوی و شوروی سابق و سودان خدمتتان عرض کنم که عزیز من بحران در این کشورها قبل از هر چیز ریشه در ساختارهای همان کشورها

داشته است ، در شووینیسیم و فاشیسم اعمال شده در این کشورها. باعث و بانی تجزیه‌ی کشورهای نامبرده ، امریکا نبوده است. پنداری شما تصور می‌کنید که در این کره‌ی خاکی هر اتفاقی بیافتد ، انگلیس و امریکا پشتش هستند؟! دائی جان ناپلئون دست بردار ما نیست! این استنباط که گویا کشتار وحشتناک مثلا بوسنی‌ها توسط صربها و حکومت سوسیالیست میلوشوویچ کار امریکایی‌ها بوده ، تبعیضات بیشمار مذهبی بر مسیحیان در حکومت اسلامی سودان که هم پیمان حکومت اسلامی ایران و حکومت کمونیستی چین می‌باشد ، کار امریکایی بوده است ، لابد کشتار چچن‌ها توسط حکومت روسیه هم کار امریکا بوده است ، ... این قدر واهی و ساده‌انگارانه است که نیازی به رد این احساس نمی‌شود.

۱۵. منشأ و زمینه‌ی اصلی موضع نیروهای منتسب به چپ از جمله در این خصوص عناد با «امپریالیسم» است ، این درحالیست که اولاً جدایی و تجزیه‌ی کردستان کار همین امپراطورپها و امپریالیستها بوده است و اما حتی نفس اشاره به این باعث خشم و عداوت این نیروها می‌شود ، چه که اینجا طبق فرمایش اینها دیگر زمینی که امپریالیستها کاشته‌اند را نباید دوباره شخم زد (البته این هم فقط در مورد کردستان ، چنین شخم‌زدنهایی هر جای این جهان صورت گیرد ، بلامانع است و شایان پشتیبانی!) و دوما مستحضر نیستند که در چندین دهه‌ی پیش همین امپریالیستها پشتیبانان اصلی بخشی از حکومتهای غالب بر کردستان بوده‌اند. به هر حال این امر ظاهراً کسی از اینها را براشفته نمی‌کند. یری ، «امپریالیسم» و استعمار همواره از اقتدار و تمرکز سیاسی در کشورهایی چون ایران و ترکیه پشتیبانی نموده است ، چون این را به سود خود می‌داند. همین اکنون نیز می‌بینیم هر فشاری که از سوی اتحادیه‌ی اروپا به ترکیه برای رعایت حداقلی از استانداردهای حقوق بشر و صیانت از اقلیتها وارد می‌آید ، امریکا بلافاصله در تلاش برمی‌آید اینها را خنثی سازد و از ترکیه دلجویی کند. دیگر امروز بر همه روشن شده است که بدون کمکهای اطلاعاتی ، جاسوسی و نظامی امریکا به ترکیه قلع و قمع

مبارزان کردستان توسط ترکیه ناممکن می‌بود. چنانچه غلظت مبارزه‌ی ضدامپریالیستی شما عزیزان انقدر بالاست، این را باید به چالش بکشید و افشا کنید که متأسفانه نمی‌کنید. اما مطالبه‌ی عکس این از همین «امپریالیستها» را جرم محسوب می‌نمائید.

در پایان باری دگر متذکر شوم که من «ابهامات» بوجود آمده بین سازمان اتحاد فدائیان و حزب دمکرات کردستان بخشا به دلیل ادبیات و اولویتهای متفاوت، ناشی از سوءتفاهم و بخشا نیز ناشی از درکهای متفاوت می‌دانم و بیشترین هم‌خوانی‌ها را به ویژه در ارتباط با سیاستهای کلان و سیمای آینده‌ی کشورمان بین دو جریان می‌بینم و این را نیز به فال نیک می‌گیرم. اگر پرسشها و شبهات و انتقادات و گلایه‌هایی وجود دارند، در هر دو طرف به نسبت یکدیگر وجود دارند. این اما نه تنها نباید مانع از گفتگوی آنها بشود، بلکه باید در چهارچوب ملزومات دمکراسی امری بدیهی و مفید قلمداد گردند.

المان، دهم اکتبر ۲۰۱۱

بیانیه‌ی مندرج در نشریه‌ی «کردستان». ارگان حزب دمکرات کردستان، شماره‌ی ۵۶۶:

http://www.kurdistanukurd.com/DirijeyBlawkrawekan_F.aspx?Babet=BKurdistan

موضوعگیری سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران:

<http://www.etehadefedaian.org> ۲_ <http://www.iranglobal.info/payvand3>

پاسخ بنده به سازمان اتحاد فدائیان که موضوعگیری اِقای سیادت را برانگیخته است:

<http://www.etehadefedaian.org> ۲_ <http://www.iranglobal.info/payvand3>

مقاله‌ی اِقای مجید سیادت در وبسایت سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران:

<http://www.etehadefedaian.org> ۲_ <http://www.iranglobal.info/payvand3>

سازمان ملل متحد با ملت کرد! ضرورت همکاری

هياس كاردو

سرکوب جنبشهای آزادیبخش ملت کرد توسط قدرتهای منطقه‌ایی، داستانی دراز و البته غم‌انگیز دارد. طی سالها، دهه‌ها و چه بسا قرن‌ها، هر حرکت و خیزشی که کردها برای احقاق حقوق خویش بروز داده‌ند، با شدیدترین و بیرحمانه‌ترین عکس‌العمل مرکز‌گرایان کشورهای مسلط بر کردستان روبرو بوده است. وجه اشتراک همه کشورهای حاکم بر کردستان علیرغم تفاوت‌های بسیار فرهنگی، تاریخی، اجتماعی و سیاسی، مخالفت‌اشکار آنها با آزادی برحق کردها و سرکوب شدید جنبشهای ادامه‌دار این خلق بی‌پایا خاسته بوده است. طی سالهای متمادی فرزندان این ملت ستم‌دیده در خاک و خون غلتیدند، در سلول زندانهای مخوف پوسیدند، از خانه و کاشانه رانده شدند، مورد تجاوز قرار گرفتند، تحقیر شدند و الی‌ایر، فقط به خاطر کرد بودن و کرد ماندن. اصرار بر انکار هویت ملی کردها و تلاش برای تسلط بر اراده آنها جزو اولویتهای حکومت‌های پی‌در پی کشورهای مذکور بوده و هست.

بسیار غم‌انگیز است وقتی می‌بینیم طی سالهای متمادی کردها سرکوب و قلع و قمع

شده‌اند بدون اینکه محافل بین‌المللی گامی در جهت کمک به آنها بردارند. این عدم تمایل سازمانهای بین‌المللی در پشتیبانی از حقوق کردها و تلاش برای نكوهش دولتهای حاکم، البته نتیجه توافقهایی بوده که قبلاً صورت گرفته است. سازمان ملل متحد که بعنوان یک مرکز تعیین روابط جهانی بعد از جنگ جهانی دوم قد علم کرد، هیچگاه نخواست یا نتوانست در جایگاهی قرار گیرد که ملتهای مظلوم انتظار آنها را داشتند. پر واضح است وقتی یک حکومت پر قدرت و سرکوبگر هیچ سدی را پیش پای خویش نبیند به یک تازیهای خود سرعت بیشتری می بخشد. و این چنین بود همه مصیبت و بلایایی که در این رابطه بر کرد و ملتهای ضعیف دیگر فرود آمد.

اما به برکت تغییر و تحولاتی که طی سالهای گذشته و به طور روشن پس از یازده سپتامبر سال ۲۰۰۱ در جهان پیش آمد، نگرش تصمیم‌گیرندگان اصلی صحنه سیاست جهانی عوض شده است. این تغییر نگرش موجب شده تا در موارد لازم و با توجه به بعد مسائل پیش آمده در کشورهای تحت کنترل حکومتهای سرکوبگر، سازمان ملل متحد دخالت کرده و جلو زیاده روی این حکومتها را بگیرد.

فکر کنید اگر دخالت سازمان ملل متحد در افغانستان نبود، طالبان چه بلایی بر سر مردم ستم‌دیده این کشور می‌آورد؟ و عراق و لیبی را در نظر بگیرید با این نوع دیکتاتوریهایی که در بیرحمی و خشونت زبازد بودند. و یا نژادپرستهای صرب را به یاد بیاورید که چه خشونتها در حق مردم بوسنی نشان دادند و اگر واقعا دخالت سازمان ملل نبود چه بسا خرد و کلان رالت و پار می‌کردند. در نظر بگیرید اگر فشارهای بین‌المللی نبود حکومت خودکامه عمر البشیر هیچوقت تن به فراندوم مردم سودان جنوبی می‌داد و امکان پدید آمدن کشوری مستقل برای مردم این سرزمین فراهم می‌شد؟ حال وضع سوریه را پیش رو بیاورید. آیا واقعا برای خاتمه دادن به کشتار مردم این کشور توسط نظامیان بشار اسد همکاری بین‌المللی لازم به نظر نمی‌رسد؟ از مردم فلسطین و رنجی که طی بیش از نیم قرن بر آنها می‌رود بگوییم. این ملت ستم‌دیده تا کی باید درگیر جر و بحثهای بیهوده با حکومتهای پی در پی اسرائیل باشد و چیزی عایدش نگردد؟ مگر

یک دخالت سازمان ملل متحد نمی تواند مساله آنها را برای همیشه حل نماید؟ همین جمهوری اسلامی ایران را نام ببریم. آیا واقعا این حکومت بدون دخالت سازمان ملل متحد به خوستهای مردم و ملت‌های تحت ستم ایران وقعی می نهد و دست از سکوب بر می دارد؟ و همینطور مسایل بغرنج کشورهای دیگر جهانی را مد نظر بگیرید که همه باید از طریق سازمان ملل حل گردند، زیرا در زمانی کوتاهتر نتایج بهتری عاید خواهد شد. پس می بینیم دوران یکه تازی حکومتها و تکیه بر قانون جنگل دارد بسر می آید. امید این می رود در ماهها و سالهای آینده قوانین و روشهای نوینی جهت پیش گیری از تجاوزات حکومتهای درنده خو وضع گردد. سازمان ملل متحد با شتاب دارد جایگاه واقعی خود را پیدا کرده و بر این پایه نقش بسیار کاراتری را در امور پیش آمده بازی خواهد کرد. بازنگری در شیوه برخورد با پدیده ملت‌ها و حق تعیین سرنوشت آنها از جمله مسایل بسیار عمده‌ای است که سازمان ملل متحد پیش رو دارد. دخالت این سازمان در منازعات داخلی کشورهای تحت سیطره دیکتاتوری ضمن اینکه تلفات جانی و مالی را کم می کند، کمک بسیار سودمندی خواهد بود در جهت سرعت بخشیدن به حل مشکلات فی مابین. و این البته چیزی است به نفع جامعه جهانی و خود کشورهای درگیر منازعات.

ملت کرد با سرزمینی تقسیم شده بین چند کشور مختلف از ابتدایی ترین حقوق انسانی خویش محروم است. تا کنون همه تلاشهای این ملت پر جمعیت برای رسیدن به آزادی و یک زندگی شایسته انسان امروزی با سرکوب و کشتار مواجه بوده است. همه راههای در پیش گرفته شده توسط این ملت یا با قدرت قهریه مواجه شده یا در بازار فریب و ریا به بن بست رسیده است. بسیاری از رهبران جنبشهای کرد هنگامی مورد حمله قرار گرفته و کشته شده‌اند که در حال دهست یابی به یک راهکار اِشتی جویانه بوده‌اند. در موارد بی شماری پدیده ژنوساید در کردستان بوقوع پیوسته و زن و مرد، پیر و جوان یکجا به قتل رسیده‌اند. انواع سلاحهای مخرب ممنوع با قدرت تخریب هولناک بر روی فرزندان این ملت امتحان شده و شهرها و روستاهای زیادی به ویرانه تبدیل

گشته‌اند. در یک کلام حکومتگران کشورهای مسلط بر کردستان هر آنچه برای نابودی این ملت در توان داشته به کار برده‌اند و هنوز دارند به کار می‌برند.

خوب ، کردها تلاش خود را برای رسیدن به آزادی و زندگی در کنار ملت‌های دیگر ساکن این کشورها کرده‌اند. همه راه‌های رسیدن به تفاهم و توافق را پیموده‌اند. مدام در پی صلح و اِشتی بر آمده‌اند. با دولتمردان و جناح‌های مختلف مردم این کشورها به مذاکره پرداخته‌اند. در مواقع لازم از خاک و جان و مال خود دفاع مشروع کرده‌اند. همه توان خود را برای موجه جلوه دادن خواسته‌های خویش به کار برده‌اند. بارها و بارها از خواسته‌های خود عدول کرده و جهت رسیدن به تفاهم به طرف مقابل امتیاز داده‌اند. همه اینها و بسیاری دیگر را انجام داده‌اند تا بتوانند ثابت کنند یک ملت مستقل هستند و می‌خواهند مانند ملل دیگر آزاد باشند. ولی همچنان که دیده و می‌بینیم اقتدار گرایان و مرکز نشینان این کشورها میل گوش دادن به این خواسته‌های مشروع را ندارند و مایلند روند سرکوب و تبعیض همچنان ادامه داشته باشد.

در چنین موقعی و با در نظر گرفتن تحولات پیش آمده در منطقه و جهان ، بسیار طبیعی می‌نماید اگر کردها از سازمان ملل متحد درخواست کمک و یاری بکنند. و البته باز بسیار طبیعی به نظر می‌رسد اگر سازمان ملل متحد طبق منشورهای امضا شده توسط کشورهای جهان خواستار رسیدگی به حقوق کردها شده و این را در دستور کار خود قرار دهد. ممکن است این امر در حال حاضر برای مردم بعضی از کشورهای منطقه چیزی دور از انتظار جلوه نماید. ولی باید گفت نظم نوین جهانی و تغییر و تحولات اِتی جهان این امر را ضروری می‌دارد.

اگر در زمان کنونی سازمان ملل متحد نخواهد چنین امری را در دستور کار خود جای دهد ، حداقل می‌تواند با تصویب قطعنامه‌ای خواستار پایان دادن به کشتار کردها و

رفع تبعیض از آنها شود. قطعنامه‌های سازمان ملل در مورد کشورهای چو عراق ، یوگوسلاوی پیشین ، سودان ، لیبی و غیره نتایج خوبی به همراه داشت. حال اگر واقعا این سازمان در پی اِشتی جهانی و ترقی همه مردم جهان است باید این حق را در مورد کردها نیز به مورد اجرا بگذارد. در غیر این صورت باید اذعان داشت سازمان ملل متحد هنوز نتوانسته به وظایف واقعی خود عمل کند. و البته در چنین حالتی این بخش از جهان که کردها در این زندگی می کنند همچنان در تب اِتش جنگ و خونریزی باقی خواهد ماند. به امید این روز که قوانین بین المللی در همه جا و برای همه یکسان اعمال و اجرا شوند.

مراجعه به جامعه‌ی بین‌المللی حق مسلم ستمدیدگان است

ازاد زنگنه

بیانیه‌ی مورخ ۵ سپتامبر ۲۰۱۱ برابر با ۱۴ شهریور ۱۳۹۰ خورشیدی دفتر سیاسی حزب دمکرات کردستان، با استقبال شدید و گرم خواهران و برادران کرد در نواحی مختلف کردستان روبرو گردید و علاقمندان از طریق وسائل مختلف ارتباطی، مراتب رضایت و موافقت کامل خود را با مدلول ان بیانیه اعلام داشتند، که این خود نشانه‌ی دیگری از رشد سیاسی و آگاهی توده‌های کرد است. برخلاف انتظار نبود که سازمانها و احزاب اپوزیسیون ایرانی، یا این بیانیه را نادیده انگارند و یا احیانا «مخالفت خود را با ان اعلام دارند. برای اینکه هرگونه القاء شبهه‌ای از جانب سازمانها و گروههای ایرانی یا غیر ایرانی بلاجواب نماند، بشرح‌اتی مراتبی را یادآور میشویم:

۱. پس از پایان جنگ جهانی دوم و شکست کامل ائتلاف فاشیستی (آلمان-ایتالیا-ژاپن) که به بهای جان دهها میلیون انسان شرافتمند، و خرابی دهها هزار شهر و قصبه و دهات متفقین دمکراتیک ان روز تمام شد، زمامداران کشورهای فاتح برای اینکه بار دیگر چنین فاجعه‌ای تکرار نشود با صدور منشور ملل متحد، سازمان ملل متحد و شورای امنیت را بنیان نهادند و متعاقب ان اعلامیه‌ی جهانی حقوق بشر و میثاقهای متعدد مدنی و اقتصادی را تدوین و تصویب کردند، که در واقع بمنزله‌ی قانون اساسی

جامعه‌ی متمدن بشری میباشند. منشور ملل متحد و اعلامیه‌ی جهانی حقوق بشر متضمن خواسته‌های بشریت مترقی و حاصل مبارزات یکصد و پنجاه ساله‌ی انقلابیون و دموکراتها و آزادیخواهان ملل مختلف، برای ایجاد دنیائی فارغ از جنگ و خونریزی و بربریت بود.

منشور ملل متحد حق تمام ملتها و اقوام را در تعیین سرنوشتشان برسمیت شناخته‌است و این اصل بعنوان شرط ضروری و بنیادی صلح و رفاه و آزادی تأکید گردیده‌است. اعلامیه‌ی جهانی حقوق بشر نیز، حقوق انسانی برابر تمام انسانها را فارغ از جنس و نژاد و مذهب برسمیت شناخته‌است و مخصوصاً «در اصل یکم، حق مشروع قیام ملتها را در برابر زور و اختناق و سرکوب مؤکدا» تأیید کرده‌است. منشور ملل متحد به این هم اکتفا نکرده، بلکه طریق تضمین این حقوق را تشریح و توصیف نموده و شورای امنیت را مکلف به انجام این وظایف کرده‌است.

۲- در مورد اعمال حق تعیین سرنوشت ملل و اقوام هیچ تابوئی وجود ندارد، قرارداد ۱۹۷۵ منعقد بین اتحاد شوروی و ممالک اروپائی و ایالات متحده، دایر بر برسمیت شناختن مرزهای موجود این کشورها مانع از آن نشد که پس از شکست اتحاد جماهیر شوروی در جنگ سرد، جمهوریهای متعدد غیر روس اتحاد جماهیر شوروی به استقلال کامل دست یابند و به عضویت سازمان ملل متحد پذیرفته شوند. هم چنین است تضمین استقلال و حدود یوگوسلاوی بوسیله‌ی سه قرارداد بین‌المللی و علیرغم مقاومت قهرمانانه‌ی پارتیزانهای یوگوسلاوی به رهبری تیتو علیه المان هیتلری، نتوانست جلو استقلال جمهوریهای اسلونی، کرواسی، بوسنیهرزگوین و مقدونیه را بگیرد- شورای امنیت سازمان ملل باستناد همان اصل «مسئولیت حفاظت» حمله‌ی نظامی بر علیه رژیم انروز یوگوسلاوی را تجویز و بمورد اجرا گذاشت، از این هم فراتر رفت و چند سال بعد علیرغم قراردادی که ایالات متحده‌ی امریکا با صربستان منعقد کرده بود، تقاضای مردم ولایت کوسوودر صربستان برای استقلال را مشروع و برحق دانست و با قوه‌ی قهریه انرا به جمهوری صربستان تحمیل و استقلال کوسوو را در شورای امنیت به تصویب رساند. بیان موارد دیگر اعمال این حق موجب اطاله‌ی کلام میگردد، فقط به

اعلام و بررسی‌ت شناختن جنوب سودان ، و جدائی ان کشور از سودان اشاره میکنیم.

۳_ تعیین شعارهای استراتژیکیو تاکیکی هر حزبی در شرایط مشخص تاریخی با در نظر گرفتن شرایط عینی و ذهنی و امکانات مساعد و غیر مساعد و تناسب قوا ، از اختیارات رهبری هر حزب می باشد که با گذشت زمان و در نظرگرفتن تجارب عملی ممکن است مورد تجدید نظر قرار گیرد. تعیین این شعارها در تاریخ مشخص بمنزله وحی منزل نیست و رهبری حزب همان گونه که اشاره گردید ؛ با در نظر گرفتن تغییرات شرایط عینی و ذهنی و تناسب قوا و تجارب عملی می تواند این شعارها را مورد تجدید نظر قرار داده و انرا در قالب مشخص جدید اعلام کند. و البته باقتضای زمان ، متحد یا متحدین استراتژیکی و تاکیکی خود را مشخص و معرفی کند. در اتخاذ این قبیل تصمیمات جز واقعیتهای عینی و تجارب مشخص عملی هیچ چیز دیگری ملحوظ نخواهد شد و مشخصا حسن نیت یا خوش باوری این یا ان سازمان سیاسی دیگر نمی تواند بعنوان عامل موثر در نظر گرفته شود. نباید هیچگاه فراموش کرد که جاده جهنم با حسن نیت مفروش گردیده است.

۳_ حزب دمکرات کردستان توسط زنده‌یاد قاضی محمد تاسیس گردید و جمهوری کردستان نیز توسط همان زنده‌یاد اعلام شد. رهبری کنونی این حزب نیزهمان نام را بدون هیچ پسوندی پسندیده و ان را مجددا برسمت شناخته است. از نظر زنده‌یاد قاضی محمد ملت کرد ، ملت واحدی بود و مرزهای تحمیلی دولتهای حاکم بر منطقه نمی توانست موجب تقسیم کردستان یا تغییر مرزهای تاریخی ملی ان باشد. در جمهوری کردستان هر فرد کرد از هر یک از نواحی کردستان میتوانست به تابعیت جمهوری در اید و از تمام حقوق اجتماعی و فردی مانند ساکنین اصلی مهاباد برخوردار گردد. بهمین مناسبت وقتی قبیله‌ی بارزان به رهبری دینی شیخ احمد و رهبری نظامی ملامصطفی بارزانی به مهاباد آمدند ، از تمام حقوق و امتیازات مردم مهاباد برخوردار شدند و زنده‌یاد ملامصطفی بارزانی بعنوان ژنرال بارزانی فرماندهی کل قوای مسلح دفاعی جمهوری را عهده‌دار گردید. بنظر می رسد رهبری کنونی حزب این سنت تاریخی را همچنان محترم وگرامی می دارد.

۵_ نظر رهبری کنونی حزب دمکرات کردستان دایر بر مراجعه به شورای امنیت سازمان ملل متحد برای اعمال اصل «مسئولیت حفاظت» در مورد هر چهار پارچه ی کردستان ، نه بر مبنای احساسات ، بلکه بر مبنای واقعیات عینی و تلخ تاریخی اتخاذ گردیده است: از سال ۱۹۲۳ میلادی که جمهوری ترکیه به رهبری مصطفی کمال تأسیس گردید ، سیاست امحاء مردم کردستان در محدوده ی ان جمهوری ، به عنوان یکی از پایه های اصلی سیاست ان کشور اعلام و بمورد اجرا گذاشته شده است. در ترکیه نه تنها هویت و زبان مردم کرد برسمیت شناخته نشد ، بلکه تکلم به زبان کردی در مجامع عمومی و اعلام هویت کردی جرم تلقی گردید. از ۱۹۲۳ تاکنون هر چندگاه یکبار به بهانه ی قیام یا شورش و یا به عناوین دیگر ، کردستان مورد تهاجم نظامی قرار گرفته و صدها و گاه هزاران نفر از مردم بی گناه و سران و فرهیختگان کرد به قتل رسیده اند و هزارها ابادی از سکنه خالی و دهها و صدها قنات و چشمه تخریب گردیده و میلیونها کرد ناچار از جلائی وطن شده اند. لیلایانا ، زن برجسته ی کرد به جرم اینکه میخواست در مجلس ملی ترکیه سوگند وفاداری را به زبان کردی ادا کند به دوازده سال حبس با اعمال شاقه محکوم شدو از مجلس به زندان منتقل گردید. هم اکنون چند نفر از وکلایی که طی انتخابات اخیر به نمایندگی مجلس انتخاب گردیده اند در زندان بسر میبرند و آراء اکثریت ساکنین شهرهای محل اقامت آنان ، که آنان را به نمایندگی خود برگزیده اند نادیده گرفته شده است. همین روزها دولت رجب طیب اردوغان از مجلس ترکیه درخواست مجوز برای حمله ی نظامی به کردستان کرده است. لازم نیست در مورد کشور عراق و هجومهای وحشیانه ی دولتهای ان به کردستان ، چه قبل و چه هنگام زمامداری صدام حسین ، خصوصاً عملیات انفال به تفضیل پردازیم ، همگان از ابعاد این جنایات آگاه اند و سرانجام قسمتی از محدوده ی کردنشین عراق تحت حفاظت سازمان ملل قرار گرفت و عملیات نظامی متوقف گردید. بمباران شیمیایی حلبجه از خاطرها نرفته است. بی مناسبت نیست یادآوری کنیم که بنیانگذار حلبجه بعنوان یک شهر و ابادی ان ، عاده خانم از خانواده های قدیمی سنندج و مادر خسروخان ناکام والی اردلانی بود که پس از وفات شوهر و پسرش به حلیه نکاح والی شهرزور درآمده بود.

در مورد کردستان شرقی در محدوده‌ی جغرافیایی ایران و کشت و کشتار هزاران نفر در زمان ناصرالدین شاه به عنوان «فتنه شیخ عبیدالله» و بعدها اسماعیل اقا سمکو نیازی به تفصیل نیست و مردم ایران کم و بیش از آن آگاهند. وقتی خمینی در ۲۸ مرداد سال ۱۳۵۸ بر علیه مردم کردستان اعلان جهاد داد و یورش سراسری به کردستان آغاز گردید و در واقع با این فرمان هدم جان مردم کردستان و تاراج اموال و دار و ندار آنان مباح اعلام گردید، در آن زمان حزب توده‌ی ایران در نامه سرگشاده فریاد برآورده بود که باید سپاه پاسداران به سلاح سنگین مجهز گردد تا بهتر بتواند مردم ناراضی و بپاخاسته را قلع و قمع کند. از آن تاریخ به بعد خط اصلی و واقعی سیاست رژیم جمهوری اسلامی ایران در کردستان همان فریاد جهاد می‌باشد. هزاران هزار کشته و زخمی مردم کردستان در طول حیات جمهوری اسلامی گواه صادقی بر این مدعاست. رژیم جمهوری اسلامی به این هم اکتفا نکرده و با توسل به عملیات تروریستی چه در داخل خاک ایران یا عراق یا در کشورهای اروپایی صدها نفر از فعالان و رهبران سیاسی کردستان را به قتل رسانده است.

هم اکنون دهات سرحدی کردستان عراق در نزدیکی مرزهای ایران، ماههاست که اماح حملات هوایی و آتش توپخانه‌ی ارتش و سپاه پاسداران ایران است. در تمام قوانین جاری بین‌المللی، مبادلات مرزی مجاز است و ساکنان نواحی مرزی می‌توانند آزادانه به مبادلات مرزی بپردازند، جمهوری اسلامی ایران این قاعده و عرف بین‌المللی را نیز زیر پا گذاشته است و با گماردن تکتیراندازان، جوانان بیچاره کرد بنام «کولبر» را هدف قرار داده و هر روز چند نفر از آنان را به قتل می‌رساند. رژیم اسلامی ارتجاعی ترکیه بر خلاف قوانین بین‌المللی و با نقض حاکمیت همسایه‌ی خود جمهوری عراق، نواحی کردنشین عراق را مرتباً بمباران کرده و با کوس و کرنا، شاهکار خود را به رخ ساکنان همهی کشورهای هم‌جوار می‌کشد و در این ماجرا جمهوری اسلامی ایران را در کنار خود دارد.

در سوریه نیز وضع کردهای ساکن آن کشور، دست کمی از وضع کردهای ترکیه ندارد، سیصدهزار نفر کرد در آن کشور تا دو ماه پیش دارای هیچگونه برگ هویت یا جواز اقامت نبودند و طبعاً از تمام حقوق ساکنان آن کشور بی بهره بودند. اینها گوشه‌هایی از وضع حاکم بر ساکنان کرد کشورهای چهارگانه‌ی ایران و عراق و ترکیه و سوریه بود که به گونه‌ی بسیار اجمالی بیان گردید. آیا رهبری یک حزب سیاسی کرد می‌تواند تمام این ستمگریها و جنایات را نادیده بگیرد؟ بنظر من وظیفه‌ی مبرم رهبری حزب دمکرات کردستان افشای این جنایات و جرائم ضدبشری است و در شرایط فعلی تنها راه‌چاره توسل به شورای امنیت سازمان ملل متحد و تقاضای اعمال اصل «مسئولیت حفاظت» در مورد کردستان است. و این با شورای امنیت سازمان ملل متحد است، که در صورت پذیرفتن پیشنهاد چگونگی اعمال آن اصل را تشریح و تبیین کند.

۶. با توجه به توضیحات بالا، برخلاف آنچه که در کارزار تبلیغاتی شونیستمسلکان آمده است حزب دمکرات بهیچوجه تقاضای حمله‌ی نظامی به ایران یا کشور دیگری را نکرده است.

It is The Right of The Kurds to Demand International Support

ناوەندی توێژینهوهی رۆژههلات

بۆ توێژینهوهی ههرێمی و جیهانی

١٣٩٠.٢٠١١

E-mail: rojhelatcenter@gmail.com

Mobil: 0047 463 485 23